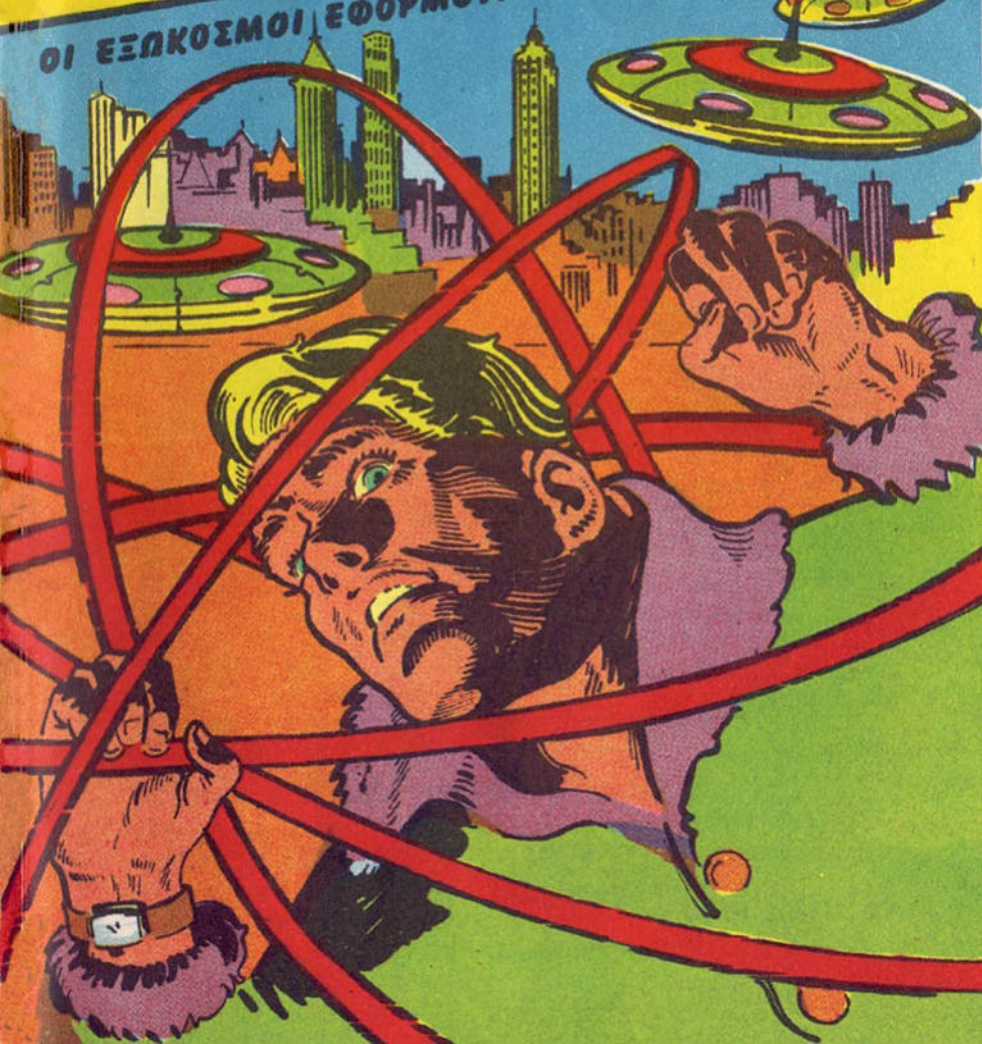

13

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΕΞΗΚΟΣΜΟΙ ΕΦΟΡΜΟΥΝ

ΟΙ ΕΞΩΚΟΣΜΟΙ ΕΦΟΡΜΟΥΝ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ άνθρωποι,
δυο άντρες, μια μελαχροινή
κοπέλλα κι ένας κακκινόμαλ-
λης πιτσιρικός, έδιναν εκεί-
νο τὸ ξημέρωμα μιὰν ἄγρια
καὶ χωρὶς ἐλπίδα μάχη ἐ-
ναντίον τῶν ἱπτομένων μηχανή-

Ἡ γροθιά τοῦ Σέρινταν πέτυχε τὸν συμμοριτὴ στομάχι.

νοκινήτων του άρχιεγκλημα-
τία "Ερριχ Γκάρφεν, του υπ'
ἀριθμόν 1 έχθρου του κό-
σμου (*). Ο θρυλικός ά-
στροναύτης ντέτεκτιβ ό προ-
στάτης του Δικαίου και ά-
μείλικτος δώκτης των κα-
κούργων ήταν ό ένας από
τους άλλους. Ο άλλος ήταν
ό διάσημος καθηγητής της
΄Αστροναυτικής Σούλιβαν
πού τον είχε ψαρέψει ναυα-
γό στο διάστημα το κατα-
δωκτικό άστρόπλοιο της
Διαπλαιητικής ΄Αστυνομίας
«Πρωτεύς II» (**). Η με-
λαχροινή κοπέλλα ήταν ή ά-
φοβη και τολμηρή ρέπορτερ
της μεγάλης έφημερίδος
«Χρονικά της Νέας ΄Υόρκης»
Νάου "Εβίλγκτον άρραβω-
νιστικά και άχώριστη σύν-
τροφος του Σέρινταν. Ο κοκ-
κινομάλλης πιτσιρίκος ήταν
ό Μίκυ, ό μικρότερος άστρο-
ναύτης της Γής, που συνώ-
δευε πάντα τον Τζόε Σέριν-
ταν στις διαπλαιητικές πε-
ριπέτειές του.

Με σφιντά τὰ δόντια, τεν-
τωμένα τὰ νεύρα και όλες
τις ίνες του κορμιού τους σέ
συναγερμό, ταμπουρωμένοι
στο τσιμεντένιο όχυρό που
είχαν καταλάβει ύστερα από
μιά ήρωική έφοδο οι τέσσερις
άνθρωποι πολεμούσαν σαν
λιοντάρια. Χρησιμοποιώντας

το μεγάλο πυροβόλο που
βρισκόταν στο όχυρό έστελ-
λαν την μιά πίσω από την
άλλη τις όβίδες στον άέρα
σημαδεύοντας τὰ ιπτάμενα
τάνκς που έκαναν μιά λυσ-
σαλέα επίθεσι έναντίον τους.
Άλλά και τὰ χαλύβδινα αυ-
τά μεγαθήρια διαγράφοντας
μεγάλους κύκλους πάνω από
το όχυρό έβριχναν βροχή ά-
πό πυρωμένα βλήματα.

Χώματα και πέτρες τινά-
ζονταν δεξιά κι' άριστερά γύ-
ρω από τον θρυλικό Σέριν-
ταν και τους συντρόφους
του. Λάμπεις και έκκωφαντι-
κές εκοήξεις γέμιζαν τον άέ-
ρα. Ήταν μιά άπειρίγοραπη
κόλασι φωτιάς, κρότων και
καπνών, μέσα στην όποία ζού-
σαν τις πιο κρίσιμες στι-
γμές της ζωής τους οι τέσ-
σερις ήρωικοί άστροναύτες
τους όποιους με κάθε θυσία
ζητούσε νά αίχμαλωτίση ό "Ε-
ρριχ Γκάρφεν. Μέσα στο βλέμ-
μα όμως και των τεσσάρων
αυτών ανθρώπων ήταν χαρα-
ραγμένη ή άπόφασι: Νά πε-
θάνουν παρὰ νά παραδοθούν.
Νά θαφτούν κάτω από τὰ έ-
ρείπια του όχυρού παρὰ νά
ξαναπέσουν στα χέρια του
άπαίσιου βασανιστή και νά
κλειστούν πάλι στα χαλύβδι-
να κλουβιά από όπου πριν
λίγες ώρες είχαν πετύχει νά
εξφύγουν.

— Κανένα βλήμα δέν
πρέπει νά πηγαίνει χαμένο!,
είπε με μάτια που λάμπανε
ό Σέρινταν. Όσα περισσό-
τερα από τὰ σατανικά αυτά

(*) Διάβασε το προηγούμενο
τεύχος του ΄Υπερανθρώπου «Η με-
γάλη μάχη».

(**) Διάβασε το τεύχος του ΄Υ-
περανθρώπου που έχει τον τίτλο
«ΟΙ Άνθρωποι — Ψάριες».

μηχανήματα καταστρέψουμε τόσα λιγώτερα απ' αυτά θα διαθέτη ο Γκάρφεν όταν κάνη την ύπουλη επίθεσί του έναντιόν της Γής!

— Δέν θα προφτάση!, φώναξε ο Μίκυ καθώς πάσσαρε μιὰ όβίδα στη Νάνσυ για νά τροφοδοτήσει τὸ πυροβόλο. 'Ο 'Ιζάφ Ναϊλά θά τὸν κάνη νά φωνάξη στὰ ὄπλα! Έχει νά γίνη μεγάλο γλέντι όταν ξυπνήση ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά! (*)

'Ο Σούλιβαν ἔκλεισε τὸ μάτι στὸν ντέκετιβ. 'Ο ντέτε κτιβ ἔνευσε καταφατικά. 'Ηταν σὰ νὰ συμφωνοῦσε μὲ τὸν καθηγητή. 'Η μεγάλη ταραχή—ἔτσι πίστευαν ὅλοι—σάλευε τὰ λογικά τοῦ παιδιοῦ καὶ φανταζόταν ἡ ἔδλεπε διάφορα ἀνύπαρκτα πράγματα. Οἱ ἄντρες δὲν μιλοῦσαν. 'Η Νάνσυ ὁμως καθὼς ἔσπρωχνε τὴν όβίδα στὸ μεγάλο πυροβόλο δὲν μπόρεσε νά κρατηθῇ.

— Ἀρχισες πάλι τὰ παραμύθια, Μίκυ, τὸν μάλλωσε. Σταμάτα νά κουβεντιάζης γι' αὐτὸν τὸν πῶς τὸν εἶπες; 'Ιζάφ Ναϊλά! Ἀφῆσε τὰ παραμύθια καὶ φέρε κανέ

(*) 'Ο 'Ιζάφ Ναϊλά ὅπως γνωρίζουν οἱ τακτικοὶ ἀναγνώστες τοῦ «Υπεράνθρωπου», εἶναι ὁ μεγάλος προστάτης τοῦ Μίκυ. Εἶναι ἕνας Ὑπεράνθρωπος ἀπὸ τὸν πλανήτη Πλάτ, ἀόρατος γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ δρατὸς μονάχα στὸ παιδί. 'Ο Σέρινταν, ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Σούλιβαν, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ὀθι ποτὲ τὸν 'Ιζάφ Ναϊλά, ὅταν μιλάη ὁ Μίκυ γι' αὐτὸν τὸν κυττάζουν θλιμμένα. Νομίζουν πῶς παθαίνει παρακρούσεις.

να βλήμα πρὶν μᾶς τσακίσουν.

Τὸ παιδί ζάρωσε τὰ μούτρα ἀλλὰ δὲν εἶπε κουβέντα. Ἀρπάξε μιὰ καινούργια όβίδα καὶ τὴν πάσσαρε στὴ Νάνσυ. 'Ο Σέρινταν σκόπευσε. 'Ο Σούλιβαν πάτησε τὸ κουμπί. Τὸ πυροβόλο κλώτσησε πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ βλήμα ἔφυγε σφυρίζοντας. Ἐνα ἀκόμα ἀπὸ τὰ ἱπτάμενα τάνκς κομματιάστηκε καὶ τυλίχτηκε σὲ καπνοῦς καὶ φλόγες.

— Πέντε!, φώναξε ἡ Νάνσυ.

— 'Ο Θεὸς νά δώση νά γίνουν σύντομα ἑκατό!, ἀποκρίθηκε χαμογελῶντάς καθὼς σκόπευε πάλι ὁ Σέρινταν.

Πραγματικά πέντε ἀπὸ τὰ χαλύβδινα μεγαθήρια εἶχαν κι' ὅλας καταστραφῇ καὶ τὰ συντρίμματά τους εἶχαν σκεπάσει τὶς πλαγιὲς τοῦ λόφου. Ὅμως καὶ ἑκατὸ ἂν πρόφταναν νά καταστρέψουν ὅπως εὐχότανε ὁ ντέτεκτιβ, καὶ πάλι δὲν θά ἔκαναν τίποτα. 'Ο οὐρανὸς εἶχε γεμίσει ἀπὸ μηχανὲς ποὺ ἔστελναν χολάζι τὶς σφαίρες καὶ τὶς ρουκέττες ἐναντίον τους. Τὸ ὀχυρὸ φυσικὰ ἦταν πολὺ ἰσχυρὸ ἀλλὰ πόσο θά μπορούσε νά κρατήσῃ; Ὁχι ἐπ' ἀπειρον βέβαια. Γιατί τώρα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἱπτάμενα τάνκς εἶχαν μπῆ στὴ μάχη καὶ πύρραιλοι. Μὲ ἰδρωμένα πρόσωπα καὶ ἀναστατωμένα μαλλιά, ὡστόσο οἱ τέσσερις ἄνθρωποι τροφοδοτοῦσαν γοργὰ

καί μεθοδικά τὸ μοναδικὸ πυροβόλο ποὺ διέθεταν κáνον-τας μεγάλες ζημιές στοὺς ἐπιθρομείς.

— Τὰ πυρομαχικά μας τε λείωνουν!, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Σούλιθαν. Σὲ λίγο τὸ πυροβόλο δὲν θὰ μᾶς χρησιμεύῃ σὲ τίποτα.

“Οἱ ἐκωίσαν ἀπότομα ἄσκημα. Αὐτὸ τὸ νέο ἦταν κάτι ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ ἀπαγγελία θανατικῆς καταδίκης. Ὁ Σούλιθαν πλησίασε κι’ ἄφησε κοντὰ στὴ βάση τοῦ κανονιοῦ τὸ κασόνι ποὺ εἶχε φορτωθῇ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὄχυροῦ. Ὁ ντέτεκτιβ στήλωσε τὸ βλέμμα του στὸ κασόνι καὶ μέτρησε τίς ὀβίδες. Δὲν ἦταν περισσότερες ἀπὸ δέκα. Ὁ καθηγητὴς εἶχε δίκιο. Σὲ λίγο θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ σταυρώσουν τὰ χέρια περιμένοντας τὸν θάνατο. Τίποτα δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν.

— Στὸ δάθος τοῦ ὄχυροῦ ὑπάρχει μιὰ πόρτα, εἶπε ὁ Σούλιθαν. Σίγουρα ὁδηγεῖ σὲ κάποιον ὑπόγειο διάδρομο. Ὁ διάδρομος αὐτὸς πρέπει νὰ ἔχῃ μιὰ ἐξοδο. Νομίζω πὼς ὅταν ἐξαιτλήσουμε τὰ πυρομαχικά μας σ’ αὐτὸν τὸν διάδρομο πρέπει νὰ καταφύγουμε. Αὐτὴ ἡ ὑπόνομος ἔχει κατασκευασθῇ γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἐνισχύσεων ἀπ’ ἔξω στὸ ὄχυρὸ σὲ περίπτωση ποὺ τὸ ὄχυρὸ θὰ ἦταν μπλοκαρισμένο.

Κάποια ἀστραπὴ ἐλπίδας πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Σέρινταν. Γιατί ὄχι; Ἴσως αὐ-

τὴ ἡ ὑπόνομος ὡδηγοῦσε στὰ κτίρια.

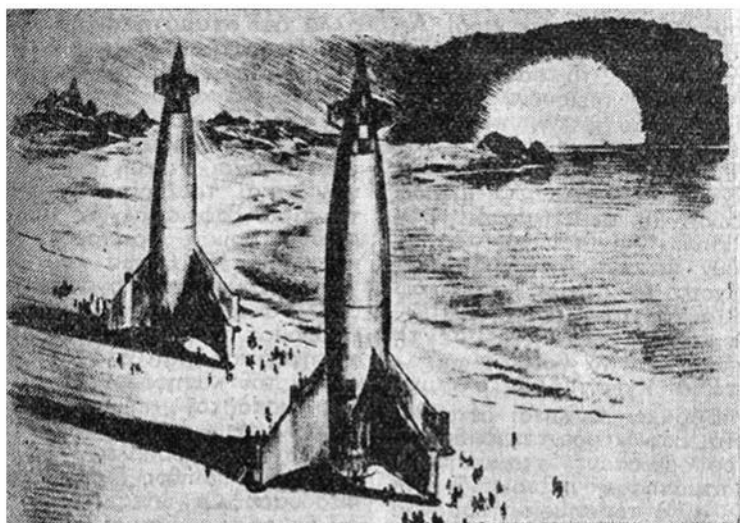
— Κυττάχτε ἐκεῖ!, φώναξε ὁ Μίκυ δείχνοντας μὲ τὸ χερί του πρὸς τὰ δεξιά. Ἀλλά τάνκς!

Ὁ Σέρινταν ἔριξε ἓνα βλέμμα πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ ἔδειχνε τὸ παιδί. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἱπτάμενα τάνκς εἶχαν προσγειωθῇ καὶ κυλῶντας ἀπάνω στὶς ἐρπίστριες πλησί-αζαν γιὰ νὰ πλευροκοπήσουν τὸ ὄχυρὸ. Ὁ ντέτεκτιβ μὲ ἓναν γρήγορο χειρισμὸ ἔστρεψε τὴν κáνην τοῦ κανονιοῦ πρὸς τὰ θωρακισμένα ποὺ δὲν ἀπείχαν τώρα περισσότερο ἀπὸ πενήντα μέτρα. Πίεσε τὸ κουμπὶ βολῆς καὶ μιὰ ὀβίδα τίναξε στὸν ἀέρα τὸ πρῶτο τάνκ. Τὰ ἄλλα κοντοστάθηκαν. Ἀλλὰ μὴ νάχα γιὰ μιὰ στιγμή. Σκόρπισαν κι’ ἄρχισαν νὰ ρίχνουν μὲ τὰ βαρεῖά πολυβόλα τους ἐνῶ ταυτόχρονα πλησίαζαν. Βαθεῖα χαντάκια αὐλάκωναν τὸ μέτωπο τοῦ Σέρινταν, καθὼς σκόπευε κι’ ἔστελνε τίς ὀβίδες πρὸς τὸ μέρος τῶν τάνκς. Ἡ πρώτη σειρὰ εἶχε ἀσκέτες ἀπώλειες. Πίσω ἀπὸ αὐτὴν ὁμως ἑφτασαν κáτὰ κύματα ἄλλα τάνκς.

— Τζό!, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἡ Νάου. Εἶναι μάταιη κάθε ἀντίσταση.

— Δώσε μου βλήματα!, εἶπε ἄγρια ὁ Σέρινταν.

— Τὰ βλήματα σκολάσανε!, φώναξε εὐθύμα ὁ πιτσιρίκος ποὺ σὲ κάθε τέτοια φασαρία ἐνοίωθε τὸν ἐαυτὸ του πολὺ εὐτυχισμένο. Δὲν ὤ-

Τὰ δυὸ ἀστρόπλοια μὲ τοὺς συμμοριῆτες ἦταν ἔτοιμα ν' ἀπογειωθοῦν.

πάρχει κανένα. πιά! "Ἐχει δίκιο ἡ δεσποινὶς Νάνσυ.

Τὰ μάτια τοῦ ντέκτιβ τραμόπαιξαν. "Ἔνα βλήμα στολμένο ἀπὸ τὰ τάνκς ἔπεσε στὴν ἐξωτερικὴ δάσι τοῦ ὄχυρου. Ἀκολούθησε μιὰ δυνατὴ ἐκρηξί καὶ χοντρά κομμάτια τσιμέντου καὶ σιδήρου τινάχτηκαν στὸν ἀέρα.

— "Ἄλλη μιὰ τέτοια καὶ σκολόσαμε κι' ἐμεῖς!, ἀκούστηκε ἀνάμεσα στὰ σύννεφα τῆς σκόνης καὶ τοῦ καπνοῦ ἡ φωνὴ τοῦ Μίκυ πάλι.

Ὁ Σέρινταν ἔσφιξε τὰ δόντια.

— Στὴν ὑπόνομο!, βροντοφώνησε.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

ΔΕΝ εἶχαν περάσει ἀκόμα τὸ κατ'ὼφλιτῆς σιδερένιας πόρτας ποὺ ὠδηγοῦσε στὸν ὑπόγειο διάδρομο ὅταν μιὰ καινούργια ἐκρηξί συνετάρραξε ὁλοκληρὸ τὸ ὄχυρό.

— Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε!, εἶπε τουρτουρίζοντας ὁ καθὴ γητῆς τῆς Ἀστροναυτικῆς. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὴν παθαίναμε. Θὰ τοὺς βάζαμε στὰν κόπο νὰ ψάχνουν τὰ ἐρείπια γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὰ πτώματά μας...

Ἡ ὑπόνομος ἦταν θολωτὴ. Τὸ σκοτάδι ἐκεῖ μέσα ἦταν βαθὺ καὶ ὁ ἀέρας μύριζε ὑγρασία καὶ μούχλα. Ἀπὸ

τούς τοίχους έτρεχε νερό. Άπό τούς τέσσερις ό Μίκυ μόναχα είχε τό φανάρι του. Άπό τούς τρείς άλλους πού είχαν πιαστή τήν προηγούμενη ήμέρα αίχμάλωτοι, οί συμμοριτες του Γκάρφεν τά είχαν πάρει όλα. Ό μικρός έδωσε τό φανάρι στον Σέρινταν. "Αρχισαν νά προχωρούν μέ προσοχή. Έπρεπε νάχουν τά μάτια τους καί τ' αὐτιά τους άνοιχτά. Γιατί κανείς δέν ήξερε σέ τί μπορούσαν νά βρεθούν μπροστά άπό στιγμή σέ στιγμή.

Βάδιζαν άμύλητοι δέκα λεπτά. Ξαφνικά ό ντέτεκτιβ πού προπορευόταν σταμάτησε. Σταμάτησαν κι' οί άλλοι. Σ' αυτό τό σημείο ή ύπόνομος χωριζόταν στά δύο. Ποιό δρόμο τάχα έπρεπε ν' ακολουθήσουν; Πρός τά δεξιά ή τ' άριστερά; Μιά άμυδρή άνταύγεια φωτός φαινόταν στό βάθος του δρόμου πού ώδηγούσε προς τ' άριστερά.

— "Ίσως είναι κάποιο άνοιγμα πού θγαίνει στην έπιφάνεια του έδάφους, ψιθύρισε ό καθηγητής. Τό φώς πού βλέπουμε είναι τό φώς τής ήμέρας.

Ό Σέρινταν συμφώνησε.

— Έντάξει!, είπε. Θα πάμε προς τά εκεί.

Καθώς προχωρούσαν όμως καί ζύγωναν προς τό φώς στ' αὐτά τους έφτασαν παρόξενοι θόρυβοι.

— Σά νά σκάδουν!, είπε ό Μίκυ.

Κόντηναν τό δήμα τους

άλλά δέν σταμάτησαν. Βάδιζαν όμως τώρα μέ περισσότερες προφυλάξεις. Βρέθηκαν σέ μία καινούργια στροφή του δρόμου. Ό Σέρινταν πρόβαλε τό κεφάλι του για μία μονάχα στιγμή άπό τή γωνιά καί τραβήχτηκε προς τά πίσω ξαφνιασμένος. Ένα ρίγος φοίρης διέτρεξε τό κορμί του. Τό θέαμα πού είχε άντικρύσει τόν άναστάτωσε. Ύστερα άπό τή στροφή ό δρόμος γνώσταν άπότομα κατηφορικός καί στό τέλος αυτού του κατηφόρου σέ βάθος έκατό καί περισσότερες μέτρων κάτω άπό τό φώς εκτυφλωτικών προβολέων δούλευαν ένα πλήθος ανθρώπων. Φορούσαν ριγωτές φόρμες κι' έσκαβαν χρησιμοποιώντας ήλεκτρικά σφυριά καί τρυπάνια.

— Οί σκλάβοι του Γκάρφεν!, μουρμούρισε. Τά δυστυχήμένα ανθρώπινα πλάσματα πού είδαμε νά θγαίνουν άπό τό σφαιρικό άστρόπλοιο (*).

Φαίνεται ότι ή θερμοκρασία πού επικρατούσε στό βάθος αυτό ήταν άφόρητη γιατί μ' ένα καινούργιο βλέμμα πού έρριξε προς τά εκεί ό Σέρινταν, είδε νά γυαλίζουν άπό τόν ιδρώτα τά πρόσωπα των σκλάβων. Οί φόρμες πού φορούσαν ήταν μουσκεμένες καί πολλοί άπό αυτούς έξαντλημένοι γονάτιζαν κι' έπεφταν. Τότε όμως οί

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος του «Υπερανθρώπου» μέ τόν τίτλο «Η μεγάλη μάχη».

φύλακες—συμμορίτες πού βρίσκονταν ανάμεσά τους και τούς επέβλεπαν ώρμουσαν έναντίον τους. Στά χέρια τους κρατούσαν μεγάλα μαστίγια και τούς χτυπούσαν άγρια.

— Όρυχεΐα ούρανού!, είπε ό καθηγητής Σούλιβαν πού είχε πλησιάσει τόν ντέτεκτιβ και παρακολουθούσε κι' εκείνος μ' έντρομο βλέμμα τό θέαμα.

Κι' οί τέσσερις τώρα, όταν βεβαιώθηκαν πώς από τό σημείο πού βρίσκονταν δέν μπορούσαν νά τούς δούν, στάθηκαν και παρακολουθούσαν τό θέαμα. Ο Σούλιβαν είχε δίκιο. Οί σκλάβοι ήταν διηρημένοι σέ άμάδες. Άλλοι έσκαβαν, άλλοι φόρτωναν μικρά βαγονέττα πού κυλούσαν άπάνω σέ σιδερένιες ράγες και άλλοι χειρίζονταν μικρούς γερανούς.

— Ο Γκάρφεν χρησιμοποiei πολύ καλά τούς σκλάβους του!, είπε μέ σφίχτά δόντια ό Σέρινταν. Άπό αυτό ό όρυχεΐο και από πολλά άλλα πού θα ύπάσχουν ίσως σ' αυτόν τό πλανήτη βγάζει τ' υλικά πού του χρειάζεται και κατασκευάζει τ' άπλα τ' όποία σκέπτεται νά χρησιμοποιήση έναντίον τής ανθρώπινης.

Ή Νάνσυ άναστήναξε.

— Καί όμως Τζό!, είπε. Δέν μπορούμε νά βοηθήσουμε αυτά τ' δυστυχισμένα πλάσματα!

— Πρὸς τό παρόν ναί!, συμφώνησε μελαγχολικά έ-

κείνος. Άλλά κάποτε άν καταφέρουμε νά βγούμε ζωντανοί από αυτή τήν περιπέτεια θ' άναγαυρίσουμε.

Είδαν πὸς δέν είχαν νά κάνουν έδῶ τίποτα. Γύρισαν μπρὸς—πίσω. Έφτασαν στὸ σταυροδρόμι τής ύπονόμου και άκολουθήσαν τὸν δρόμο πὸς ὠδηγούσε πρὸς τὰ δεξιά.

Είδαν τό άνοιγμα. Οί καρδιές τους χοροπήδησαν χαρούμενα. Αὐτὸς ὁ δρόμος ὠδηγούσε πρὸς τήν έλευθερία. Άπὸ τό άνοιγμα φαίνόταν ένα κομμάτι ούρανού. Έκ'αναν πὸς γονὸ τό βήμα τους. Μ'α' ιδέα καθαροῦ αέρος χ'ίδεψε τὰ ιδρωμένα πρόσωπά τους. Ρούφηξαν άπληστα τὸν καθαρό αέρα.

— Νομίζω πὸς τὰ καταφέρουμε!, είπε ό ντέτεκτιβ.

Ένας άπαίσιος καγχασιμὸς άκούστηκε σάν άπάντησι πὸς τούς έκανε ν' άνατριχιάσουν. Ταυτόχρονα άκούστηκαν ύποχθόνιοι κρότοι και κάτι βαρύ ένα γαλύβδινο πακοπέτασμα, έπese μισὸ μέτρο μπροστά τους και τούς έκλεισε τό δρόμο. Τὸ κομμάτι τοῦ γαλάζιου ούρανού πὸς έβλεπαν γάθηκε και ύστερα γέμισε σκοτάδι. Στάθηκαν σ'α νά τούς χτύπησε κεραυνός.

— Πὸς σισθάνεσαι τώρα Σέρινταν; άκούστηκε ὕστερα από τό σαρκαστικό γέλιο μιὰ βαρειά φωνή πὸς φαινόταν πὸς έοχεται από τήν κόλασι. Είχες πιστέψει πὸς θα τὰ κατάφερνες νά γλυστρή-

σης αλλά ήρθες κι' έπεςες ό
ΐδιος στο δόκανο. Σέ είχα
προειδοποιήσει. Κανείς δέ
μόρεσε νά φύγει ποτέ από
τά χέρια μου ζωντανός παρά
τή θέλησί μου.

— Ό Γκάρφεν!, ψιθύρισε
μέ σφιχτά δόντια κυττάζον-
τας γύρω ό Σέρινταν. Ό
Γκάρφεν!

Μολοντί βρέθηκαν απότο-
μα σ' αυτό τό πηχτό σκοτά-
δι τό βλέμμα του ντέτεκτιβ
προσπαθούσε νά μαντέψει ά-
πό ποιά πλευρά της ύπνόν-
μου έρχόταν αυτή ή φωνή.
Όμως τίποτα δέν μόρεσε
νά δή. Κάνοντας μονάχα μερι-
κά δήματα πρós τά πίσω
διαπίστωσε πώς και ό δρό-
μος της έπιστροφής είχε κλεί-
σει. Μιά χαλύβδινη πλάκα
όμοια μ' εκείνην πού είχε πέ-
σει μπροστά τους είχε πέσει
και πίσω τους. Ήταν φυλακι-
σμένοι μέσα σ' αυτή την ύ-
πνόνομο και ό άπαίσιος άρχι-
κακούργος ξανάγινε κυρίαρ-
χος της ζωής τους.

— Υπάρχουν δυό τρόποι
νά παραιδοθής έσύ και ή πα-
ρέα σου, Σέρινταν!, άκούστη-
κε πάλι μέσα στο σκοτάδι ή
φωνή του Γκάρφεν. Ό ένας
είναι νά σέ κοιμήσω γλυκά
—γλυκά. Ό άλλος νά σηκώ-
σης τά χέρια ψηλά και νά
άγής φρόνιμα—φρόνιμα σαν
άγγελούδι στην έπιφάνεια.
Τί λές Τζό;

Ό τόνος της φωνής ήταν
γεμάτος από μία φαρμακερή
είρωνία.

— Κάνε ό,τι διάβολο θέ-
λεις!, βρυχήθηκε ό ντέτεκτιβ

χωρίς νά βλέπη σέ ποιόν μί-
λησε. Όμως ό,τι κι' άν κά-
νης νά είσαι βέβαιος πώς στο
τέλος δέν θά γλυτώσης από
αυτό πού σέ περιμένει. Πολύ
σύντομα δέν θά αισθάνεσαι
και τόσο περίφημα όταν ψή-
νεσαι στην ηλεκτρική κα-
ρέκλα!

Η φωνή έγινε τώρα όμοια
μέ σφύριγμα φιδιού.

— Είσαι ήλίθιος, Σέριν-
ταν! Λυπάμαι πού δέν κατά-
λαβες άκόμα μέ ποιόν έχεις
νά κάνης!

Ταυτόχρονα ένα δυνατό
φώς γέμισε τό κομμάτι της
ύπνόνου μέσα στην όποία ή-
ταν κλεισμένοι. Οί τέσσερις
άνθρωποι. Τό φώς είχε ένα
άσπρο γαλακτώδες χρώμα
πού τους τύφλωνε. Ό Μίκυ
άναπήδησε σά νά τυλίχτηκε
σέ μία δυνατή φωτιά.

— Χριστούλη μου!, τσί-
ριξε.

— Τζό!, κραύγασε ή Νάν
συ.

— Μά τό Θεό νομίζω πώς
καιγόμαστε!, δόγγησε ό κα-
θηγητής Σούλιβαν.

Ό ντέτεκτιβ καπνικών-
τας τόν πόνο έκανε μερικά
δήματα πρós τά έμπρός
προσπαθώντας νά πούση τόν
χαλύβδινο τοίχο πού τους
έκλεινε τό δρόμο. Έφερε τό
χέρι στο λαιμό σά νά νά πνι-
γόταν. Ένοιωθε φλόγες νά
τσουρουφλίζουν ολόκληρο τό
κορμί του. Κατάλαβε πώς
θά έχανε τις αισθήσεις του.
Όμως ή σιδερένια θέλησί
του κέρδισε και τούτη τη φο-
ρά ένα από τά σατανικά

μέσα που χρησιμοποιούσε για την εξουδετέρωση των αντιπάλων του ο Γκάρφεν. Είδε τους άλλους να πέφτουν. Αυτός έβλεπε ὀρθιος. Ἀκούμπησε τὴ ράχη του στὸν ὑγρὸ τοῖχο τῆς ὑπὸ νόμου καὶ πήρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

— Ἐντάξει! Τώρα μπορείτε νὰ τοὺς μαζέψετε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κακούργου. Ἀνοίξτε τὴν πόρτα!

Τὸ χαλύβδινο παραπέτασμα ἀνοίξε καὶ τὸ ἄσπρο ἐκτυφλωτικὸ φῶς ἐσθῆσε. Ὁ Σέριωνταν εἶδε πέντε συμμορίτες νὰ μπαίνουν στὴ στοά. Τὸ γυμνασμένο μυαλό του δούλεψε γοργά. Προσποιεῖται ὅτι τὸν λιποθυμίστηκε. Οἱ συμμορίτες ἄρπαξαν βάναισα ἀπὸ τοὺς ὤμους τὸν Μίκυ, τὸν Σούλιθαν καὶ τὴν Νάνσυ καὶ τοὺς ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπόνομο. Ἐνας ἄλλος ἄρπαξε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸν ντέτεκτιβ. Ὁ ντέτεκτιβ ἄφησε ἐλεύθερο τὸ κορμί του νὰ τὸ σέρνουν σὺν τῷ εἶχε χάσει πραγματικὰ τὴν αἴσθησιν του. Ἐξω ἀπὸ τὴν ὑπόνομο περίμενε ἓνα καμιόνι. Τοὺς ἔρριξαν μέσα σὺν ἀδεία σακκιά καὶ τὸ καμιόνι ξεκίνησε. Ὁ Σέριωνταν βρέθηκε διπλά στὴ Νάνσυ. Δοκίμασε νὰ μιλήσῃ στὴν κοπέλλα. Ἡ Νάνσυ ὅμως φαινόταν θυσιμαμένη σ' ἓνα βαθὺ ὕπνo. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Μίκυ κι' ὁ Σούλιθαν. Ἐνα αἶσθημα ἀπελπισίας τὸν κυρίευσε. Θὰ ἔπρεπε νὰ δράσῃ μόνος. Καὶ νὰ κατὰφερνε ὅμως νὰ ξεφύγῃ αὐτὸς τὸ πρῶγμα θὰ ἦταν δώ-

ρον ἄδωρον. Γιατὶ τί θ' ἀπογίνονταν οἱ ἄλλοι ἀφοῦ ἐπιρεασμένοι ἀπὸ τὴν παράξενη ἀκτινοβολία τοῦ ἄσπρου φωτὸς ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀναίσθητοι;

Ἡ διαδρομὴ ἦταν μικρή. Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Ὁ Σέριωνταν μισάνοιξε τὰ μάτια. Τοὺς εἶχαν φέρει πάλι στὸ μεγάλο κτίριο ὅπου εἶχε τὴ φωλιά του ὁ Γκάρφεν. Κατέβασαν πρῶτα τοὺς τρεῖς. Τελευταῖον ἄφησαν αὐτόν. Ἀρχισαν πάλι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο κρᾶντας τοὺς ἀπὸ τοὺς ὤμους νὰ τοὺς σέρνουν. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὸν ντέτεκτιβ ἦταν δύο. Ὁ ἓνας τὸν ἔσερνε. Ὁ ἄλλος ἀκολουθοῦσε. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν δύο κάθε τόσο κουβέντιαζαν καὶ σταματοῦσαν. Οἱ τρεῖς πρῶτοι ἀπὸ τοὺς συμμορίτες μὲ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους εἶχαν προχωρήσει ἀρκετὰ κι' ἔτσι μέσα στοὺς δαιδαλώδεις διαδρόμους δὲν φαίνονταν πιά. Ἐρριξε ἓνα βλέμμα γύρω του χωρὶς νὰ κινηθoῦν τὰ βλέφαρά του. Κανεὶς ἄλλος δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ. Τὰ νεῦρα του τετνώθηκαν καὶ πήρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Ἡ ΚΙΝΗΣΙ που ἔκανε ἦταν πρὸ γρήγορη ἀπὸ τὴν ἀστραπή, τόσο γρήγορη ποὺ θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν πιάσῃ ἀνθρώπινο μάτι. Μ' ἓνα ἀπτόμοτο τίναγμα τῶν ὤμων του ξεγαντζώθηκε ἀπὸ

τὰ χέρια τοῦ συμμορίτη ποῦ τὸν ἔσερνε. Ξεγαντζώθηκε καὶ τὸ κορμί του ἔπεσε στὸ πιάτωμα. Κουλουριάστηκε σὰ λάστιχο καὶ ἀνωρθώθηκε ταυ τόχρονα μέσα σ' ἓνα χιλιόστο τοῦ δευτερολέπτου. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή σάλταρε καὶ τίναξε τὴ γροθιά του μὲ τόσην ἀπερίγραπτη δίνωμι πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὥστε ἐκεῖνος ποῦ τὴν δέχτηκε δὲν μπόρεσε νὰ ἀρθρώσῃ λέξι. Ἐκσφενδονίστηκε σὰν μιὰ μπάλα ἀπὸ μαλλί δέκα μέτρα πρὸς τὰ πίσω καὶ γκρεμίστηκε σὲ ἓνα ἀνοιγμα ποῦ βρέθηκε πίσω του. Αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα σίγουρα ὠδηγοῦσε σὲ κάποιο ὑπόγειο τοῦ κτιρίου. Ἡ τύχη τὸν βοήθησε καὶ ξεμπέρδεψε γρήγορα. Σχεδὸν ἀμέσως γύρισε πρὸς τὸν ἄλλον. Τὸν εἶδε νὰ ἐτοιμάζεται νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του. Τὰ μάτια τοῦ θρυλικοῦ Σέρινταν ἄστραψαν σὰν φρεσκοδαμμένο ἀτσάλι. Μὲ ἓνα πῆδημα ρίχτηκε ἀπάνω του. Ἡ γροθιά του τετνώθηκε καὶ σημάδεψε τούτῃ τὴ φορά τὸ στόμα τοῦ συμμορίτη. Ἀκούστηκε ἓνα πνιχτὸ βογγητὸ κι' ἀκολούθησε μιὰ δεύτερη γροθιά. Ὁ κακοῦργος ἔσκυψε κι' ἔπιασε τὴν κοιλιά του. Γρύλλισε σὰ γουρουνὶ καὶ μπουσουλώντας σὰν μεθυσμένος πῆγε κ' ἔπεσε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Ὁ ἥρωϊκὸς ντέτεκτιβ ἀνάπνευσε καθὼς τὸν εἶδε νὰ μένῃ ἀσάλευτος. Ἐτρεξε κι' ἔσκυψε ἀπάνω του. Τὰ χέρια του ἔψαξαν βιαστικὰ τὶς τσέπες

του. Βρῆκε τὸ πιστόλι. Τὸ πιστόλι κούρνιασε στὴ φούχτα του κι' ἓνα χαμόγελο θριαμβοῦ σχεδιάστηκε στὸ πρόσωπό του. Ἐνα καινούργιο σχέδιο τρύπωσε στὸ μυαλό του.

Προχώρησε γοργὰ μὲ μάτια ἀγρυπνα πρὸς τὴν ἐξοδο. Εἶδε τὸν φρουρὸ τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας νὰ στέκῃ ἀκούμπισμένος στὴ σκοπιά του. Πλησίασε πίσω του ἀθόρυβα καὶ τὸ πιστόλι του καρφώθηκε στὸ σβέρκο τοῦ συμμορίτη. Ἐκεῖνος δοκίμασε νὰ γυρίσῃ μὰ ἡ κίνησι τοῦ πιστολίου ποῦ κρατοῦσε ὁ ντέτεκτιβ πῆσε ἀγρία τὸ λαιμὸ του.

— “Ακουσέ με τί θὰ σοῦ πῶ, φίλε!, μούγγρισε ὁ Σέρινταν. Εἶμαι πολὺ βιαστικὸς καὶ σὲ προειδοποιῶ πὼς δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἀντιρρήσεις. Θέλω λοιπὸν νὰ μὲ πᾶς στ' ἀφεντικό. Ἐχομεν κάτι σοβαρὸ νὰ κουβεντιάσουμε οἱ δύο μας.

Ἐκεῖνος κάτι εἶπε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Κάτι ποῦ ἔμοιαζε μὲ βλαστήμια. Ὁμως δὲν τόλμησε νὰ σαλέψῃ. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ὁ ντέτεκτιβ τοῦ πήρε τὸ πιστόλι ποῦ εἶχε στὴ ζώνη του.

— Καὶ πρόσεξε αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ!, συνέχισε. Θὰ μὲ πᾶς ἀπὸ δρόμο ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια. Ἀκόμα δὲν ἔχει καλὰ—καλὰ ξημερῶσι καὶ οἱ περισσότεροι σ' αὐτὸ τὸ κτίριο θὰ κοιμούνται. Ξέρω καλὰ ὅμως ὅτι ὁ Γκάρφεν εἶναι ξύπνιος ἀπὸ νωρὶς. Θὰ μὲ ὀδηγήσῃς λοιπὸν κον-

τά του. Διαφορετικά στην ε-
νοια, φίλε!

— 'Εντάξει!, μουρμούρισε
ό συμμορίτης.

Τό πρόσωπό του ήταν γε-
μάτο τρόμο.

— 'Εντάξει, θά σέ πάω,
έπανελάβε.

Απομακρύνθηκαν από τη
σκοπιά καί μπήκαν σέ μι-
ά πόρτα πού βρισκόταν στην ά-
ριστερή πλευρά του κτιρίου.
'Ανέθηκαν μερικά σκαλοπά-
τια καί στάθηκαν μπροστά
σ' ένα άσανσέρ. 'Ο συμμορί-
της πάτησε ένα κουμπί. 'Ο
ντέτεκτιβ πρόσεξε πώς τó χέ-
ρι του έτρεμε έλαφρά καθώς
πιλησίαζε τó κουμπί.

— "Αν κάνης καμμιά έξυ-
πνάδα εκείνος πού θά τήν πά-
θω πρώτος θά είσαι σύ!, του
είπε ό Σέρινταν. Αυτό στο-
λώς για νά μήν έχης παρά-
πιο νο ύστερα.

— Δέν είμαι κανένα κορό-
ϊδο! Τό ξέρω πώς μ' έχεις
στό χέρι σου.

Ήρθε τó άσανσέρ. Μπή-
καν μέσα. 'Ο συμμορίτης πά-
τησε ένα καινούργιο κουμπί.
Τό άσανσέρ άρχισε ν' άνε-
βαίνει. "Υστερα από λίγο
σταμάτησε. 'Ο συμμορίτης
άνοιξε τήν πόρτα καί παρα-
μέρισε νά περάση ό ντέτε-
κτιβ.

— Πρώτος έσύ!, διέταξε
ό Σέρινταν.

'Ο συμμορίτης άνασήκωσε
τούς ώμους καί προχώρησε
πρώτος. 'Ο Σέρινταν άκολου-
θήσε με τó πιστόλι στο χέρι.
'Αριθμημένες πόρτες ύπήρ-
χαν στο διάδρομο.

— Πού είναι ρώτησε ό ντέ-
τεκτιβ.

— Στη στροφή δεύτερη
πόρτα δεξιά!, άποκρίθηκε
χαμηλόφωνα ό συμμορίτης.
'Εμένα δέν με χρειάζεσαι
πιά.

— Θάσθης μαζί μου!, εί-
πε ξερά ό ντέτεκτιβ.

Ξαφνικά όμως κάτι ένω-
σε πώς δέν πήγαινε καλά.
Μέσα στο βλέμμα του συμ-
μορίτη είδε κάτι πού δέν του
άρεσε. Στην ιδέα πώς πα-
σύρθηκε σέ πανίδα τó βλέμ-
μα του γέμισε θολή σύννεφα.
"Ακουσε βήματα. Γύρισε πί-
σω. Τέσσερις συμμορίτες με
τά πιστόλια στο χέρι πλησί-
αζαν.

— "Επρεπε νά τó καταλά-
θης. Σέρινταν πώς σ' έσο-
ξα!, είπε ό συμμορίτης πού
τόν είχε φέσει ως εδώ πάνω
καί χαμονέλασε. Σου τήν έ-
σκασα μιá χαρά.

'Η καρδιά του ντέτεκτιβ
δρόντησε βίαια. Συσπειρώθη
καί καί άδίσφορώντας πρós
τά πιστόλια πού τόν σημά-
δευαν σήκωσε τó όπλο καί
τό κατέβασε στο κεφάλι του
συμμορίτη. "Υστερα καθώς
έκείνος κλονιζόταν έτοιμος
νά σωριαστή τόν άσπαξε καί
τόν έρριξε άπάνω στους τέσ-
σερις πού πλησίαζαν. "Όλα
τούτα έγιναν άπίστευτα νοο-
γά. Ακολούθησε μιá άνατα-
ραγή καί ό Σέρινταν με τρία
πηδήματα μπήκε στη στοο-
φή του διαδρόμου κι' άρν'σε
νά τρέχη. Για κανένα λόγο
δέν έπρεπε νά τόν πιιάσουν.
"Ακουσε ποδοβολητό πίσω

του και κουνούνια συναγε-
μού να χτυπούν. Ἀλλά δεν
σταμάτησε. Διαπίστωσε μά-
λιστα με ικανοποίησι ότι οἱ
διώκτες του δεν πυροβολού-
σαν. Αὐτὸ σήμαινε πὼς ἤξε-
ραν ὅτι ὁ Γκάρφεν τὸν χρεια-
ζέταν ζωντανό. Τόσο τὸ κα-
λύτερο λοιπόν. Τρέχοντας ἀ-
νέθηκε καὶ κατέβηκε σκάλες,
διέσχισε πολλοὺς διαδρόμους
καὶ μερικοὶ συμμορίτες πού
βρέθηκαν μπροστά του καὶ
δοκίμασαν νὰ τοῦ κόψουν τὸ
δρόμο ἀνατράπηκαν ἀπὸ τὶς
φυβερὲς γροθιές του. Ὅσο
περνοῦσε ὁμως ἡ ὥρα τὸ ἔ-
βλεπε κι' αὐτός. Τὰ πράγμα-
τα χειροτέρευαν. Τὸ παιχνί-
δι δὲν θὰ κρατοῦσε πολὺ.

Καὶ ἀπτόμα ἀναρρίγη-
σε. Τρέχοντας βρέθηκε σ' ἓ-
να ἀδιέξοδο μέρος τοῦ δια-
δρόμου. Ἕνα παράθυρο μο-
νάχα ὑπῆρχε στὸ βάθος. Ἐρ-
ριξε μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ
παράθυρο. Δὲν χρειάστηκε
νὰ σκεφτῇ πολὺ γιὰ νὰ κατα-
λάβῃ πὼς εἶχε φτάσει στὸν
τελευταῖο ὄροφο τοῦ κτιρίου.
Ἡ καρδιά του γέμισε ἀπελ-
πισία...

Ο ΓΚΑΡΦΕΝ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

ΣΤΗ ΛΩΣΕ
τ' αὐτί. Τὸ
ποδοβολῇ τὸ
κι' οἱ φωνὲς
ἐκείνων πού
τὸν κυνηγοῦ-
σαν πλησία-
ζαν. Ξαναπλη-
σίασε τὸ παράθυρο. Ἐξω ἀ-
πὸ τὸ παράθυρο ὑπῆρχε ἓνα

πεζοῦλι. Ἦταν μιὰ προεξο-
χὴ διακοσμητικὴ πού τριγύ-
ριζε σὰ ζωνάρι ὅλο τὸ κτί-
ριο. Ἄν μπορούσε βαδίζον-
τας σ' αὐτὴ τὴν προεξοχή
νὰ φτάσῃ κάπου, σ' ἄλλο πα-
ραδείγματος χάρι παράθυρο
πού θὰ τὸν ἔβγαζε σ' ἓνα μέ-
ρος σὰν διάδρομο ἀπὸ τοῦ
θὰ μπορούσε νὰ βρῇ μιὰ δι-
έξοδο! Ἄλλη λύσι δὲν χω-
ροῦσε. Χωρὶς νὰ διστάσῃ
κρεμάστηκε ἔξω ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο καὶ τὰ πόδια του
πάτησαν στὴ στενὴ προε-
ξοχή. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια
του ὑπῆρχε ὁ δρόμος. Ἄν
παραπατοῦσε κι' ἔπεφτε στὸ
δρόμο ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος θὰ
γινόταν κιμάς. Μὲ τὶς παλά-
μες ἀκουμπισμένες στὸν τοί-
χο ἄρχισε νὰ κινῆται πλά-
για. Μὲ πλάγια ἔγγραφα σὰν
ἓνας ἄμειρος ἰσορροπιστὴς
τσίρκου προχωροῦσε προσπα-
θώντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυ-
χραιμία του. Εἶδε ἀπὸ τὸ πᾶ-
ράθυρο μερικὰ κεφάλια νὰ
σκύβουν καὶ νὰ τὸν παρακο-
λουθοῦν μ' ἐκπληκτο θλέμ-
μα. Ἦξερε πὼς κανένας δὲν
θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν παρα-
κολουθήσῃ. Γι' αὐτὸ ἦταν βέ-
βαιος. Γιατὶ κανένας ἄλλος
δὲν θ' ἀποφάσιζε νὰ κἀνὴ τὴν
τρέλλα πού ἔκανε αὐτός.

Ἄκουσε φωνές. Τοῦ φώνα-
ζαν καὶ τοῦ ἔκαναν μοήματα
νὰ γυρίσῃ. Μὰ ἐκεῖνος δὲν
ἔδωσε σημασία. Χωρὶς νὰ
ξέρῃ πού πήγαινε μὲ τὴν ἐλ-
πίδα μονάχα πὼς θὰ συναν-
τοῦσε μπροστὰ του κάποιο
παράθυρο προχωροῦσε πάν-
τοτε ὅσο γινόταν πιὸ γοργά

καὶ προσεχτικά. Καὶ ξαφνικά ἐνοιωσε κάτι νὰ φτεροκοπᾷ μέσα του χαρούμενα. Μερικὰ μέτρα πιο ἐκεῖ, καθὼς τέρας τῇ γωνία τοῦ κτιρίου καὶ μπήκε στὴν ἄλλη πλευρὰ ξεχώρισε ἓνα παράθυρο. Αὐτὸ τὸ παράθυρο μπορούσε νὰ γίνῃ ἡ σωτηρία του. Ἀδίσταχτα κατευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτά θρискόταν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἦταν ἀνοιχτό. Ἐρριξε μιὰ ματιά στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου καὶ ἡ ἀναπνοὴ του κόπηκε. Μὲ τὴ ράχη γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο κάποιος καθόταν μπροστὰ σ' ἓνα γραφεῖο. Ἀπὸ πάνω στὸ γραφεῖο ὑπῆρχαν δυὸ καντράν μὲ λογιῆς—λογιῆς χρωματιστὰ κοιμπιὰ καὶ διακόπτες. Δίπλα στὰ καντράν ἦταν ἓνα ραδιοηλέφωνο. Κάτι ἔλεγε νευρικά μιλάοντας καὶ χειρονομώντας μπροστὰ στὸ μικρόφωνο ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὸ γραφεῖο. Σὲ μιὰ στιγμή καθώς μιλοῦσε καὶ χτύπησε νευριασμένος τὴ γραδίᾳ του στὸ τραπέζι γύρισε πρὸς τὰ πλάγια γιὰ μιὰ στιγμή τὸ πρόσωπό του. Χρειασθηκε νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια ὀλόκληρη τὴ σιδερένια θέλησί του γιὰ νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

— Ὁ Γκάρφεν!, μουρμούρισε. Ὁ Ἐριχ Γκάρφεν!

Ἡ τύχη τὸν δοήθησε ὥς ἐδῶ. Δὲν χασομέρησε καθόλου. Δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ χάσῃ οὔτε δευτερόλεπτο. Ἀρπάχθηκε ἀπὸ τὸ περβάζι

τοῦ παραθύρου καὶ πραγματοποιώντας μιὰ ὑπέροχη ἔλξι πῆδησε σὰ λάστιχο μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ Ἐριχ Γκάρφεν γύρισε ξαφνιασμένος καὶ τὰ μάτια του ἀστράψαν ἀπὸ λύσσα καθὼς εἶδε μπροστὰ του μὲ τὸ πιστόλι στὸ χερὶ τὸν ντέτεκτιβ. Ἐκαμε μιὰ κίνηση σὰ νὰ βελε νὰ πιεσῇ ἓνα κουμπὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ βρίσκονταν στὸ γραφεῖο του. Μὰ ὁ Σέρινταν τὸν πρόλαβε.

— Ἀκίνητος, Γκάρφεν!, γρύλλισε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀπαίσιου κακούργου ἔγινε κίτρινο σὰν τὸ κερί. Φοροῦσε μιὰ μαύρη μπλούζα καὶ τὸ κιτρινιάρικο μούτρο του μὲ τὰ μαύρα γένεια ἔδειχνε περισσότερο χλωμὸ μέσα στὴν ἀντίθεσι αὐτῇ τῶν χρωμάτων. Ὁ ντέτεκτιβ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι γύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ραδιοηλεφώνου. Ἐτοί δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀκούσῃ κανεὶς τὴ συνομιλίᾳ τους.

— Τὰ κατάφερες, Σέρινταν!, εἶπε μὲ σφιχτὰ δόντια καὶ μὲ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπὲς ὁ Γκάρφεν. Μὰ νομίζω πὼς στὸ τέλος θὰ καταλάβῃς καὶ μόνος σου πὼς κόπιασες ἄδικα. Δὲν θὰ μπορέσης νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ τὸ κτίριο.

Εἶχε ξαναδρῇ τὴν αὐτοκυριαρχία του πάλι καὶ σχεδὸν ἔδειχνε εὐδιάθετος. Ὁ ντέτεκτιβ ὅμως δὲν χαμογέλουσε καθόλου.

— Ἦρθα νὰ σοῦ κάνω μιὰ πρότασι. Γκάρφεν!, δῆλωσε σοβαρά. Θὰ δώσης δια-

ταγή να ἐλευθερωθούν οἱ τρεῖς σύντροφοί μου. Ἡ κοπέλλα, ὁ ἄντρας καὶ τὸ παιδί. Θὰ τοὺς ἀφήσης νὰ γυρίσουν στὸ ἀστρόπλοιο μας πὺ εἶναι προσγειωμένο στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τῶν Ψαφάνθρώπων. Θὰ μποῦν στὸ ἀστρόπλοιο καὶ θὰ φύγουν ἀπὸ αὐτὸν τὸν πλανήτη. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ αἰχμάλωτός σου.

Τὰ μάτια τοῦ κακούργου στένεψαν.

— Μιλᾶς σὰ νὰ εἶσαι τ' ἀφεντικό ἐδῶ μέσα!, γρύλισε.

— Ἄν δὲν κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, συνέχισε ψυχραίμα ὁ ντέτεκτιβ, θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί! Καὶ νὰ ξέρης ὅτι ἐγὼ κρατᾶω πάντα τὸ λόγο μου!

— Μὴν εἶσαι δέβαιος γιὰ τίποτα Σέρνταν!, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Γκάρφεν. Αὐτὸ ποὺ ζητᾶς δὲν γίνεται. Μοῦ χρειοζόσαστε κι' οἱ τέσσερις. Ὅλοι σας ξέρετε πράγματα ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν κι' ἔτσι ὁ ἕνας θὰ συμπληρώνη τὸν ἄλλο στὶς καταθέσεις ποὺ θὰ μοῦ δώσετε. Στὸ εἶπα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή: Ἐτοιμάζω ἕναν ἄγριο πόλεμο ἕναν τῆς Γῆς. Ἡ Γῆϊνη Κοινοπολιτεία δὲν χρειάζεται. Ἡ Γερμανία πρέπει νὰ διευθύνῃ τὶς τύχες τοῦ κόσμου! Γιὰ νὰ εἶμαι σίγουρος ὅμως ὅτι θὰ κερδίσω αὐτὸ τὸν πόλεμο πρέπει νὰ ξέρω τὰ μυστικά ὄπλα ποὺ διαθέτουν σήμερα οἱ ἐχθροί μας στὴ Γῆ. Γι' αὐτὰ τὰ ὄπλα κάτι

ξέρεις ἐσύ κι' οἱ σύντροφοί σου. Θέλω λοιπὸν νὰ μάθω. Καὶ μὴν ἔχης καμμιά ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ἡ Πράσινη Ἀκτὶν καὶ τὸ Τρυπάνι θὰ σὰς κάνουν ἐξαιρετικὰ φλύαρους...

— Θὰ μετρήσω ὥς τὰ τρία Γκάρφεν!, εἶπε καὶ τὸν διέκοψε ὁ ντέτεκτιβ. Ἄν σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ δὲν ἀλλάξης γνώμη θὰ σοῦ ρίξω! Ἄν δὲ μὴν τ' ἀποφασίσης δὲν ἔχεις παρὰ νὰ γυρίσης τὸν διακόπτη τοῦ τηλεφώνου σου καὶ νὰ διατάξης τὰ παιδιὰ σου νὰ κάνουν αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα. Θὰ πάρουν τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους καὶ θὰ τοὺς πάνε ὥς τὸν «Πρωτέα II». Ἡ κοπέλλα κι' ὁ καθηγητὴς ξέρουν νὰ πιλοτάρουν. Ὅταν ἀπογειωθῇ τὸ ἀστρόπλοιο θὰ σοῦ παραδώσω τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾶω καὶ θὰ εἶμαι αἰχμάλωτός σου.

— Καὶ τώρα τί εἶσαι; ρώτησε κοροϊδευτικὰ ὁ Γκάρφεν.

— Ἀρχίζω νὰ μετράω!, εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπειλὴ ὁ ντέτεκτιβ. Ἐνα...

Τὰ μάτια τοῦ κακούργου τρεμόπαιξαν. Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς.

— Δύο!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κουράζεσαι, Σέρνταν!, ἔκανε χαμογελώντας ὁ Γκάρφεν. Ἐχασες κι' ὅλας.

Τὸ βλέμμα τοῦ κύπταζε τώρα πρὸς τὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸν ντέτεκτιβ. Τὸ κόλπο ἦταν παλιό. Ὁ Σέρνταν ἄμως ἔπρε-

σε στην παγίδα. "Ερριξε μιὰ ματιά πίσω του έτοιμος νὰ φυλαχτή από μιὰ ύπουλη επίθεσι. Αυτό δὲν κράτησε περισσότερο από μιὰ στιγμή. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ στιγμή όμως ὁ Γκάρφεν ἔκανε μιὰ ἀπίστευτα γοργὴ κίνησι. Καὶ τότε ἔγιναν συγχρόνως δύο πράγματα. Τὸ χέρι του τράβηξε ἕνα μοχλὸ πού βρισκόταν κάτω από τὸ τραπέζι καὶ ὁ Σέρινταν πυροδόλησε. Ὁ κακούργος ἔσκυψε καὶ φυλάχτηκε. Ἡ ἀκτίνα πού βγήκε από τὴν κάννη τοῦ πιστολίου δὲν τὸν ἔθιξε. Ὁ Σέρινταν δοκίμασε νὰ ξαναπυροβολήσῃ μὰ ἦταν ἀργά πιά. Από τὸ πάτωμα ξεπετάχτηκαν δύο σιδερένια μπράτσα. Δυὸ σιδερένιες ἀρπάγες πού τὸν ἀγκάλιασαν ἀγρία καὶ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ μελῇ ἀσάλευτος. Ἡ ἀναπνοὴ του κόπηκε καὶ βλαστήμησε. Δοκίμασε νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του. Μὰ οἱ σιδερένιες ἀρπάγες πού ἦταν ἐσωτερικὰ ὀδοντωτὲς ὅπως ἕνα πριόνι σφίχτηκαν περισσότερο γύρω από τὸ κορμὶ του καὶ ἐνοίωσε ἕνα δυνατό πόνου.

Ὁ Γκάρφεν γέλασε.

— Τὴν ἔπαθες, Σέρινταν! εἶπε. Τώρα μπορεῖς νὰ μετρήσῃς ὡς τὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἀνθρώποις! Μονάχα σὲ προειδοποιῶ πὼς πρέπει νὰ διαστῇς γιὰτὶ σὲ λίγο ἀρχίζει ἡ παράστασι. Ἡ παράστασι δ' ἀρχίσῃ μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου. Ἐχεῖς νὰ ἀπολαύσῃς ἕνα σπουδαῖο θέαμα... Ὁ ντέτεκτιδ ἀναρρίγησε.

"Ἦξερε πολὺ καλὰ τί εἶδους θὰ ἦταν αὐτὸ τὸ θέαμα. Ὁ ἀπαίσιος κακούργος θὰ τὸν ὑποχρέωνε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ἀνατριχιαστικὸ μαρτύριο στοῦ ὁποῖο θὰ ὑπέβαλε τὴ Νάνσυ γιὰ τὴν ἀποσπᾶσθι ἀποκαλύψεις. Ἡ καρδιά του σφίχτηκε καὶ ἡ ψυχὴ του γέμισε ἀπελπισία. Δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξεφυγουν από τὰ νύχια τοῦ σατανικοῦ αὐτοῦ βασανιστῆ, τοῦ "Εριχ Γκάρφεν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθροῦ τοῦ κόσμου.

Ο ΙΖΑΦ ΝΑ'ΙΛΛΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ

Ὁ ΙΖΑΦ Νὰ ἱλὰ τεντῶθη - κε τεμπέλικα καὶ ἄνοιξε τὰ μιάτια. Ὁ ἥλιος ἦταν ψηλὰ καὶ οἱ ἀκτίνες του παιχνίδιζαν μὲ τὰ νερὰ τῆς λίμνης τῶν Ὑπερανθρώπων. Χασμουρήθηκε καὶ ἀνακάθησε. Ἐκανε μερικὲς κινήσεις τῶν χεριῶν του γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ καὶ ὕστερα τὸ βλέμμα του πλανήθηκε γύρω. Παραξενεύτηκε πού δὲν εἶδε τὸν μικρὸ κοκκινομάδνλη, τὸν Μίκου δίπλα του. Κάποια ἀόριστη ἀνησυχία τρύπωνε στὴν καρδιά του. Σηκώθηκε ὀρθός. Τὸ ἀθλητικὸ κορμὶ του μέσα στὴν πράσινη ἀστροναυτικὴ φόρμα μὲ τὴν κόκκινη μπέρτα στοὺς ὤμους φάνταζε σὰν τὸ κορμὶ ἐνὸς ἐξωπτικοῦ γίγαντα. Κίνησε τὰ χέρια, τί-

ναζε τὰ πόδια του κι' ἄρχισε νὰ ταξιδεύη στὸν ἀέρα. Τὰ μάτια του ἐρευνητικὰ ἐξέτασαν ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Τὸ παιδί δὲν φαινόταν πονθενά. Τὸ ἀστρόπλοιο τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας ποὺ θρискόταν προσγειωμένο μερικὰ μέτρα πρὸ ἐκεῖ ἦταν ἔρημο.

— Μίκυ!, φώναξε. Μίκυκυ...

Ἡ φωνὴ του ἔφτασε ὡς πέρα στὸς λόφους, σάρωσε τὴν ἐπιφάνεια τῆς μεγάλης λίμνης, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ ἔφτασε πίσω σὰν μακρινὸς ἀντίλαλος. Περίμενε λίγο καὶ ξαναφώνησε. Δὲν πῆρε κοιμῆσι ἀπάντησι. Ἐνα πλήθος ἀπὸ ἄσκημες ἰδέες τρύπωνσαν στὸ νοῦ του. Αὐτὸ ἦταν περίεργο!

Ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀνησυχαστικό. Τὸ μυαλό του πῆγε στὸς Ψαρανθρώπους. Ναι, ἴσως δὲν ἦταν ἀπίθανο... Ἀπὸ τὸ παιδί εἶχε μάθει τὴν ἐχθρικήν στάσι πού εἶχαν δεῖξει ἀπέναντί τους οἱ Ἀνθρωποι — Ψάρια. Ἰσως αὐτοὶ θέλοντας νὰ ἐκδικηθοῦν... Μὰ οἱ Ψαρανθρώποι ἤξεραν πολὺ καλὰ πὼς αὐτὸς ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ παιδί. Οἱ ἴδιοι ἄλλωστε οἱ Ἀνθρωποι — Ψάρια τοῦ εἶχαν ἐξηγήσει πὼς ἡ ἐπίθεσι πού ἐγινε ἐναντίον τῆς κοπέλλας δὲν θὰ γινόταν ποτὲ ἂν ἤξεραν πὼς αὐτὰ τὰ τέσσερα γῆινα πλάσματα δὲν ἦταν φίλοι ἀλλὰ ἐχθροὶ τοῦ Γκάρφεν πού δυναστοῦσε τὸν πλανήτη τους. Ἀπόδειξι πὼς δὲν ξα-

νοδοκίμασαν νὰ τοὺς πειράξουν. Οἱ Ψαρανθρώποι ἦταν φίλοι τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά. Ὁ Ὑπεράνθρωπος πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τοὺς εἶχε πειρασταθῇ σὲ μιὰ δύσκολη στιγμή ἐλευθερώνοντας τὸν ἀρχηγὸς τους ἀπὸ τὰ χεῖρια τῶν ἐξωκόσμων πλάσμάτων ἐνὸς ἄλλου πλανήτη, τοῦ πλανήτη Κέρχ. Καὶ ἦταν ἀλήθεια πὼς ἔτρεφαν μιὰ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη γι' αὐτό. Δὲν ἦταν δυνατόν λοιπὸν νὰ εἶχαν κάνει κακὸ στὸ παιδί οἱ Ἀνθρωποι:—Ψάρια ἀφοῦ ἤξεραν πὼς ἐνδιαφερόταν γι' αὐτό. Γιὰ νὰ τοῦ φύγῃ ὡς τόσο κάθε ἀμφιβολία ἀποφάσισε νὰ κάνῃ μιὰν ἐπίσκεψιν στὴν ὑποβρύχια πολιτεία τους (*). Κατευθύνθηκε πρὸς τὴ λίμνη καὶ ἀπὸ ψηλὰ δύναντας μιὰν κάθετη κλίσιν στὸ κορμί του ρίχτηκε στὸ νερὸ πραγματοποιώντας ἕνα θεαματικὸ μακροβούτι. Αὐτόματα ἡ κόκκινη μπέρτα μὲ τὰ χρυσὰ κρόσια πού εἶχε στὸς ὤμους χάθηκε καὶ στὰ χεῖρια καὶ τὰ πόδια του μπῆκαν πτερύγια σὰν αὐτὰ πού χρησιμοποιοῦν οἱ θαλάσσιον ἄνθρωποι γιὰ τὸ ὑποβρύχιο κολύμπι τους. Αὐτόματα ἐπίσης χάρις, στὴ δύναμι ἀναπνοοσάρμογῆς πού τὸν εἶχε προικίσει ἡ Φύσις, τὸ ἀναπνευστι-

(*) Ὁ Ὑπεράνθρωπος Ἰζάφ Ναϊλά ὅπως μπορούσε νὰ ταξιδεύῃ σὰν πουλὶ στὸν ἀέρα, ἐστὶν μποροῦσε νὰ κινῆται ἄνετα καὶ νὰ ταξιδεύῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

κό του σύστημα άλλαξε και άρχισε ν' άναπνέη με θράγ-για όπως τὸ ψάρι.

Μὲ άργές κινήσεις χρησι-μοποιώντας μεθοδικά σαν πη-δάλια καὶ κουπιὰ τὰ μεγάλα πτερύγια τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του κατέβαινε ολοέ-

Ὁ ντέτεκτιβ άρπάζει τὰ χέρια
τοῦ Γκάρφεν.

να καὶ θαθύτερα. Ὁ κόσμος
τοῦ θυθοῦ τῆς άπέραντης λί-
μνης έμοιαζε σαν ένα πολύ-
χρωμο όνειρο. Γαλάζια δέν-
τρα παράξενα κίτρινα καὶ
μωβ λουλούδια άπλώναν τὰ
κλαριά τους σὲ παράδοξα
φαντασμαγορικὰ σχήματα.
Δάση από άσπρα καὶ κόκκι-
να κοράλλια άπλώνονταν σὲ

μεγάλη έκτασι κι' ανάμεσα από τὰ δάση πηγαينوέρχονταν με άπαλές κινήσεις ψάρια και ζώα με άσημένιο και χρυσαφί δέρμα. Άλλα ψάρια με φτερά, άμοια με τὰ έξωτικά πουλιά που ζούν στον άέρα, πετούσαν από δέντρο σε δέντρο κελαϊδώντας με μιá φωνή που θύμιζε γλυκειές νότες φλάουτου.

Άδιαφορώντας για όλα αυτά ο Ίζάφ Ναϊλά—δέν ήταν άλλωστε ή πρώτη φορά που έκανε τη γνωριμία του με τον κόσμο του δυθού—γεμάτος άνησυχία για την τύχη του μικρού προστατευόμενου του διέσχισε τὰ δάση και άκολουθήσε τον μεγάλο δρόμο που έφερνε προς την υποβρύχια πολιτεία των Ψαρανθρώπων. Ύστερα από λίγο είδε τὰ πρώτα πράσινα φώτα των σπιτιών που έλαμπαν μέσα στο νερό σαν τεράστια σμαράγδια. Όλα τὰ σπιτία ήταν διαφανή χτισμένα με πέτρες και τουβλά γυάλινα. Ήταν μιá ισχυρή και άγνωστη διαφανής ύλη που κανείς, έκτός από τους Άνθρώπους—Ψάρια, δέν έμαθε ποτέ τον τρόπο της κατ'ασκείας της. Είχε την άνοχη του χάλυθα και τη διαφάνεια του άληθινού κρυστάλλου.

Ό Ίζάφ Ναϊλά όταν έφτασε στην κεντρική πύλη της πολιτείας επέτρεψε στον έ-

αυτό του να γίνη όρατός (*). Οι τρεις φρουροί Άνθρωποι—Ψάρια καθώς τον είδαν ξαφνικά μπροστά τους τρόμαξαν κι' άρπαξαν τὰ όπλα τους. Σχεδόν άμέσως όμως τὰ μάτια τους έλαμπαν χαρούμενα όταν τον αναγνώρισαν.

—Θέλω τον μεγάλο Μπέρντεραχ τον άρχηγό σας, τους είπε ο Ίζάφ Ναϊλά χρησιμοποιώντας τη γλώσσα τους. Είδοποιείτε τον πώς ο φίλος του ο Ίζάφ Ναϊλά έπιθυμεί να του μιλήση.

Ό ένας από τους φρουρούς άνοιξε ένα κουτί που κρεμόταν στη μέση του και μπροστά σ' ένα περίεργο μη χάνημα που έμοιαζε με μικρόφωνο άρχισε να μιλά βιαστικά. Ή άπάντησι δέν άργησε νάρθη.

—Ό μεγάλος Μπέρντεραχ σάς περιμένει!, του είπε ο φρουρός.

Ένα παράδοξο μικρό όχημα σαν αυτοκίνητο χωρίς τροχούς πλησίασε. Ό Ίζάφ Ναϊλά άδίστακτα πήδησε μέσα και ο οδηγός του κίνησε ένα μοχλό. Δυό ζευγάρια έλικων άρχισαν να γυρίζουν—

(*) Όπως ξέρουν οι άναγνώσται μας ο Ύπεράνθρωπος έχει την Ικανότητα να γίνεται όρατός και άόρατος όταν θέλη. Συνήθως, όταν δρá στην επιφάνεια είναι άόρατος και μονάχα ο μικρός Μίκυ μπορεί να τον βλέπη.

δυο σὲ κάθε πλευρό—καὶ τὸ παράδοξο ὄχημα ξεκίνησε διασχίζοντας τοὺς δρόμους τῆς πολιτείας μὲ τὰ γυάλινα σπιτία. Πολλὰ παιδιὰ τῶν Ψαρανθρώπων ἔπαιζαν στοὺς δρόμους. Ἄλλοι Ἀνθρώποι—Ψάρια κάθονταν στὶς πόρτες καὶ στὰ παράθυρα. Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά ἐρευνητικὰ πλανιόταν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τῶν διαφανῶν σπιτιῶν. Ὁ κοκκινομάλλης Μίκυ δὲν φαινόταν πουθενά.

—Σίγουρα τὸ παιδί δὲν ὀρίσκει ἐδῶ, μουρμούρισε.

Τὸ παιδί δὲν βρισκόταν πραγματικὰ ἐκεῖ. Ὁ Μπέρντερachs ὅμως τοῦ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό ὅταν ἄκουσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του τοῦ ἔδωσε μιὰ πολὺτιμη πληροφορία.

—Γιὰ τὸ παιδί μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά ρωτᾷς;

—Ναί.

—Χτὲς τὴ νύχτα δυὸ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μου ποὺ βρίσκονταν στὶς ὀχθες τῆς λίμνης τὸ εἶδαν ἀπὸ μακριά. Μπήκε σ' ἓνα κοιμῶνι καὶ πήρε τὸ μεγάλο δρόμο ποὺ πηγαίνει στὴν πολιτεία τοῦ Γκάρφεν!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔνοιωσε ἀπότομα ἄσκημα.

—Εἶσαι βέβαιος, Μπέρντερachs; ρώτησε.

—Ὁ Μπέρντερachs δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ποτὲ ψέματα στὸν Ἰζάφ Ναϊλά.

Τώρα ὁ Ὑπεράνθρωπος καθόταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Ἦξερε πῶς ὁ Μίκυ ὀρί-

σκόταν σὲ κίνδυνο. Πηγαίνοντας νὰ βοηθήσῃ τοὺς συντρόφους του ἔπεσε στὰ νύχια τοῦ ἀπαίσιου βασανιστῆ.

—Σ' εὐχαριστῶ Μπέρντερachs, τοῦ εἶπε.

Τὸν χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ταξιδεύοντας σὰν δελφίνι βγήκε στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Τινάχτηκε ψηλά καὶ σὲ λίγο μέσα στὴν πράσινη φόρμα του καὶ μὲ τὴν κόκκινη μπέρτα στοὺς ὤμους ταξίδευε σὰν γεράκι στὸν ἀέρα. Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά εἶχε γίνῃ πάλι ἀόρατος. Ἀλλὰ τὰ σκούρα μάτια του σπιθοβολοῦσαν. Ὁ Ἐρίχ Γκάρφεν δὲν θὰ περνοῦσε καὶ τόσο εὐχάριστα μαζί του...

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΑΚΤΙΝΑ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ

τῆς ἀνακρίσεως ἦταν μιὰ μακρόστενη κάμαρη μὲ μηχανήματα, διακόπτες καὶ διάφορα ἄλλα

περίεργα ἐξαρτήματα. Στὴ μέση ἦταν ἓνα μεγάλο τραπέζι. Τὸ τραπέζι ἦταν σιδερένιο κι' ἔμοιαζε μ' αὐτὰ τὰ τραπέζια ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ χειρουργεῖα τῶν νοσοκομείων. Ἡ αἴθουσα εἶχε μιὰ παρᾶξενη μυρωδιά. Μύριζε φορμόλη καὶ φανικὸν ὀξύ.

Ὁ Γκάρφεν φορῶντας τὴ μαύρη μπλούζα του μπήκε ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ συμ-

μορίτες στην αίθουσα. Τò πρόσωπό του ήταν στυφό και τò βλέμμα του γεμάτο δηλητήριο. Έρριξε μιὰ ματιά στα μηχανήματα καί στο τραπέζι κι' ύστερα γύρισε σ' έναν ψηλό άντρα που φορούσε άσπρη Ιατρική ρόμπα.

— Λοιπόν, Μάϊκ; ρώτησε.

— Όλα είναι, έτοιμα, άρχηγέ!

Ό Γκάρφεν χαμογέλασε με ίκανοποίησι. Ξάπλωσε άναπαυτικά σέ μιὰ πολυθρόνα καί άναψε τσιγάρο.

— Μπορούμε ν' άρχίσουμε Μάϊκ, είπε παρακολουθώντας τὰ γαλάζια δαχτυλίδια του καπνίου που ανέβαιναν πρòς τò ταβάνι. Τò πάρτυ θ' άρχίση άπό την κοπέλλα. Είδοποίησε τὰ παιδιά νά τούς φέρουν.

Ό άνθρòπος με την Ιατρική μπλούζα μίλησε στο ραδιοηλέφωνο που ήταν κρεμασμένο στòν τοίχο. "Υστερα άπό λίγα λεπτά ή πόρτα άνοιξε καί μπήκαν μέσα οί τέσσερις αϊχμάλωτοι. Χοντρά σκοινιά κρατούσαν δεμένα τὰ χέρια τους πίσω στη ράχη τους. Τους συνώδευσαν μερικοί ώπλισμένοι συμμορίτες. Τέσσερα καθίσματα βρίσκονταν στην δεξιά πλευρά του δωματίου, άπέναντι ακριβώς άπό τò τραπέζι. Οί συμμορίτες ύπακούοντας σ' ένα νεύμα του Γκάρφεν ύποχρέωσαν τούς αϊχμάλωτους νά καθήσουν. Ό κακούργος μ' ένα κοροϊδευτικό χαιμόγελο κρεμασμένο στα χείλη άφησε τò βλέμμα του νά ταξιδέψη στα πρόσωπα

των τεσσάρων ανθρώπων.

Η Νάνσυ ήταν χλωμή. Τὰ μάτια του ντέτεκτιβ σπιθοβολούσαν. Ό Μώρις Σούλιβαν φαίνόταν σκεφτικός. Ό κοκκινομάλλης Μίκυ κύτταζε γύρω του με περιέργεια. Τὰ έξυπνα μάτια του ήταν γεμάτα άπορία. Δέν μπορούσε νά καταλάβη σέ τί χρησίμευαν όλα αυτά τὰ παράξενα πράγματα που ύπήρχαν εκεί μέσα..

— Θά σέ ρωτήσω για τέλευταία φορά Σέρινταν, έσπασε τή σιωπή ή φωνή του Γκάρφεν. Ξέρω πως είσαι στραβόξυλο καί πεισματάρης. Όμως τώρα δέν ύπάρχει περιθώριο χρόνου για πεισματα. Θέλεις νά μιλήσης ή όχι;

Ό Σέρινταν ανασήκωσε τούς ώμους.

— Δέν έχεις νά πάρης λέξι άπό τò στόμα μου!, άποκρίθηκε ό ντέτεκτιβ. Άπελτίσου λοιπόν καί κάνε ό,τι έχεις νά κάνης τò συντομότερο. Νά ξέρης όμως ό,τι μιὰ μέρα θά πληρώσης για όλα τὰ έγκλήματά σου.

Ό Γκάρφεν γέλασε.

— Είσαι κουτός Σέρινταν!, είπε. Θά κερδίσω τò παιχνίδι καί λυτάμαι πολύ που δέν θά ζήs ως τότε για νά με χειροκροτήσει. Δέν έχω νά πληρώσω τίποτα. Έκείνοι που θά πληρώσουν πρòς τò παρόν είναι σù κι ή παρέα σου.

— Έμπρòς παιδιά!, διέταξε. Ξαπλώστε την κοπέλλα στο τραπέζι. Θέλω νά μού

τὴν περιποιηθῆτε ὅπως τῆς ταιριάζει.

Ἡ Νάνσυ χλώμιασε. Ὁ ντέτεκτιβ ἔσφιξε τὰ δόντια. Μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω στὴ ράχη ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκείνων πού πλησίαζαν τὴ Νάνσυ. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ὅμως τοῦ ἔκοψε τὸ δρόμο. Ἐσφίξε τὴ γροθιά του καὶ τὴν τίναξε μὲ δύναμι σηματοθεύοντας τὸ στομάχι τοῦ ντέτεκτιβ. Ὁ Σέρινταν δόγγησε. Ἐνοίωσε τὴν ἀναπνοή του νὰ χάνεται.

— Ἀτιμοί!, μούγγρισε.

Ἐνας ἄλλος τὸν ἔσπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὰ πίσω. Ἐπῆσε ἀνάσκελα στὸ πάτωμα. Ὁ συμμορίτης σήκωσε τὸ πόδι του καὶ τοῦ κατάφευε μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὸ σαγόνι. Ὁ πόνος τὸν ζάλισε. Οἱ συμμορίτες γέλασαν.

— Ἀρκετά!, φώναξε ὁ Γκάρφεν. Βάλτε τον στὴ θέσι του!

Τὸν ἀνασήκωσαν καὶ τὸν ἔβαλαν πάλι στὴν καρέκλα του. Μιὰ ἀνήμερη λύσσα τὸν ἔπνιγε. Ὁ Μίκυ τὸν κύταξε σαστισμένος. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν τοῦ παιδιοῦ πηγαινοέρχονταν μέσα στὶς κόγχες τους. Ἦταν φοβερό. Ἡ καρδιά του σπάραζε. Κι' ὅμως τίποτα δὲν μπορούσε νὰ γίνη.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ οἱ δυὸ συμμορίτες εἶχαν ἀρπάξει βάνασα τὴ Νάνσυ καὶ τὴν ἔσερναν πρὸς τὸ τραπέζι. Τὸ κορίτσι μολονότι εἶχε δεμένα τὰ χέρια ἀντιστεκόταν ἀγρία

χρησιμοποιώντας τὰ δόντια καὶ τὰ πόδια του. Ἀλλὰ οἱ συμμορίτες ἦταν χειροδύναμοι.

— Κουράγιο, Νάνσυ! τῆς φώναξε ὁ Μίκυ.

— Τζό!, ἤρθε σὰ λυγμὸς ἢ ἀπάντησι. Τζό, βοήθεια!

Ὁ Σέρινταν χαμογέλασε πικρά. Ἦταν ἀνίκανος νὰ σελέψη. Καὶ τί δὲν θάδινε γιὰ νὰ μπορούσε νὰ τὴ βοηθήσει!...

— Ἀντίο Νάνσυ!, μουρμούρισε. Ἀντίο ἀγάπη μου.

Τὴν ἀνασήκωσαν καὶ τὴν ἔρριξαν στὸ τραπέζι. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τῆς πέρασε ἐνα σιδερένιο ἑλάσμα γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπο. Οἱ δυὸ ἄκρες τοῦ ἐλάσματος βιδώθηκαν στὸ τραπέζι. Τώρα ἦταν ἀδύνατο νὰ κουνήσῃ τὸ κεφάλι της. Τῆς ἔλυσαν τὰ χέρια. Ἐνας ἄλλος συμμορίτης πέρασε δυὸ μικρότερα ἐλάσματα στοὺς καρπούς τῶν χειρῶν της. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὰ πόδια της. Ἐτσι ξαπλωμένη ἀνάσκελα μὲ τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι φυλακισμένα, στὰ ἐλάσματα ἡ Νάνσυ ἦταν καταδικασμένη νὰ ὑποστῇ τὸ φοβερότερο μαρτύριο πού μπορούσε νὰ συλλάβῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε βιαστικά καὶ τὰ μάτια της ἦταν γεμᾶτα ἀγωνία.

— Τώρα θὰ δῆς κάτι, Σέρινταν πού θὰ σὲ κάνῃ νὰ καταλάβῃς πόσο δυνατὸς εἶμαι, εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο θριαμβοῦ ὁ Γκάρφεν. Θ' ἀρ-

χίσουμε από την Πράσινη 'Ακτίνα.

Πήλωσε τὸ χέρι του σ' ἔ- να διακόπτη. Ὁ ντέτεκτιβ ἔ- νοιωσε μιὰ δυνατὴ παγωνιά νὰ τὸν τυλίγῃ. Τὸ χέρι τοῦ Γκάρφεν φούχτισε τὸν δια- κόπτη καὶ κινήθηκε πρὸς τὰ πίσω. Μερικοὶ γυάλινοι σωλῆ- νες ποὺ δρίσκονταν πάνω ἀ- πὸ τὸ τραπέζι ἄρχισαν νὰ γε- μίζουν ἀπὸ πράσινο φῶς.

— Στάσου!, φώναξε ὁ ντέ- τεκτιβ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Περίμενε ἓνα λεπτό!

Ο ΙΖΑΦ ΝΑΪΛΑ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Ο ΓΚΑΡΦΕΝ
γύρισε καὶ
τὸν κύτταξε.
—Τί τρέχει
Σέρινταν; ρώ-
τησε.

—Θὰ στὰ πῶ
ἅλα, ἀποκρί-
θηκε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκού-
γόταν ὁ ντέτεκτιβ. Ὅσα μυ-
στικὰ σοῦ χρειάζονται γιὰ
τὰ ὄπλα τῆς Γῆϊνης Κοινοπο-
λιτείας θὰ τὰ ἔχῃς. Γύρισε
τὸν διακόπτη καὶ ἐλευθέρωσε
τὴν κοπέλλα!

— Ὅχι, Τζό!, φώναξε τὸ
κορίτσι. Δὲν πρέπει Τζό!

Ὁ ντέτεκτιβ δὲν μίλησε.
Ὁ Γκάρφεν ἐκλείσε τὸν δια-
κόπτη. Τὸ πράσινο φῶς χά-
θηκε ἀπὸ τοὺς σωλῆνες.

— Θὰ μιλήσης λοιπὸν; ρώ-
τησε.

— Ναί!, θὰ μιλήσω!

Ἦταν ἓνα ἐρείπιο ψυχικὰ
καὶ σωματικὰ ὁ Σέρινταν.
Αὐτὸς ποὺ δὲν λύγιζε μπρο-

στὰ σὲ τίποτα ὅταν ἐπρόκει-
το γιὰ τὸν ἑαυτό του τώρα
δὲν μπόρεσε νὰ ἀντέξῃ. Ἡ
Νάνσυ, ἡ κοπέλλα ποὺ ἀγα-
ποῦσε περισσότερο ἀπὸ ὅ-
τι ἄλλο στὸν κόσμον, θὰ γινό-
ταν σὲ λίγο ἓνα ἀνθρώπινο
ράκος χωρὶς σκέψι καὶ χωρὶς
βέλησι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρα-
σι τῆς Πράσινης 'Ακτίνας καὶ
ὑστερα αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο
ράκος θὰ μεταβαλόταν σ' ἔ-
να τυφλὸ κτήνος. Τὸ μυαλὸ
τοῦ πήγαινε νὰ σαλέψῃ. Καὶ
στὴν ἰδέα μονάχα πῶς θ' ἀν-
τίκρυζε αὐτὸ τὸ θέαμα τὸ λο-
γικὸ τοῦ ἄρχισε νὰ σαλεύῃ.

— Θὰ στὰ πῶ ὅλα, Γκάρ-
φεν! Δώσε διαταγὴ νὰ λύ-
σουν τὴν κοπέλλα!, ἐπανέλα-
βε. Κέρδισες!

— Ναί, κέρδισα!, ἀποκρί-
θηκε θριαμβευτικὰ ὁ σατα-
νικὸς κακοῦργος. Ὅμως τώρα
εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ μετανοιώ-
σῃς, Σέρινταν. Ὅ,τι ἔχω νὰ
μάθω θὰ τὸ μάθω καὶ παρὰ
τὴ θέλησί σου. Ἡ Πράσινη
'Ακτίνα πρῶτα καὶ ὑστερα
τὸ Ἠλεκτρικὸ Τρυπάνι θὰ ἀ-
νασκαλέψουν τὸ μυαλὸ τῆς φι-
λενάδας σου καὶ θὰ μάθω ὅ-
λα τὰ μυστικὰ ποὺ ὑπάρχουν
κρυμμένα ἐκεῖ μέσα. Θὰ πα-
ρακολουθήσῃς καὶ θὰ βεβαιω-
θῇς γι' αὐτό. Ὑστερα θαρρῇ
κι ἡ σειρά σου. Θὰ σὲ ξαπλώ-
σω καὶ σένα ἀπάνω στοῦ τρα-
πέζι αὐτὸ καὶ θὰ μιλήσης θέ-
λοντας καὶ μὴ! Ἐκτὸς ἀν-
τὶ τῷ μεταξύ παραφρονήσης
παρακολουθώντας τὸ πείρα-
μα. Αὐτὴ ἡ κούκλα τὴν ὁποία
λογάριαζες νὰ κάνῃς γυναῖκα
σου θὰ μεταβληθῇ σ' ἓνα ἄ-

ποκρουστικό άνθρωπόμορφο τέρας, σ' ένα κτήνος με πρωτόγονα και άγρια ένστικτα, σ' ένα άόματο πλάσμα.

Κάγχασε και συνέχισε.

— Κύτταξε για τελευταία φορά Σέρινταν αυτά τα ωραία μάτια που σέ γοητέψανε. Ύστερα από λίγο στη θέση των ματιών αυτών θα υπάρχουν μονάχα δυο μαύρες τρύπες. Ή Πράσινη Ακτίνα θα κάψει τους βολβούς των ματιών της άρραβωνιαστικιάς σου.

— Φονιά!, μούγγρισε ό ντέτεκτιβ και δοκίμασε να σηκωθεί.

Ή πόρτα της αίθουσας άνοιξε. Ο Γκάρφεν που έτοιμαζόταν κάτι να πη, γύρισε προς τó μέρος της πόρτας.

— Κλείσε την, Μάικ!, διέταξε. Ο άτμοσφαιρικός αέρας μπορεί να μάς χαλάσει τó πείραμα!

Ο άνθρωπος με την άσπρη ιατρική μπλουζά έκλεισε την πόρτα και ξαναγύρισε στη θέση του.

— Έντάξει άρχηγέ!, είπε. μπορούμε ν' άρχίσουμε.

Όλοι στράφηκαν τώρα προς τó μέρος του Γκάρφεν και κύτταξαν τó χέρι του που φούχτιασε πάλι τόν διακόπτη της Πράσινη Ακτίνας. Ο Σούλιβαν άνατρίχιασε. Ο ντέτεκτιβ πρόφερε μιá θλαστήμια. Οί συμμορίτες κράτησαν την άναπνοή τους. Μονάχα ένας άπ' όλους αυτούς τούς ανθρώπους που βρίσκονταν εκεί μέσα κύτταζε προς άλλη κατεύθυνσι. Και αυτός ήταν

ό Μίκυ. Τό παιδι έβλεπε τού τη τη στιγμή κάτι που κανείς άλλος δέν ήταν εις θέσιν να δη. Στα μάτια του υπήρχε μιá περίεργη λάμψη. Από την πόρτα είχε μπη και προχωρούσε με άργό βήμα ό Ίζάφ Ναϊλά! Άόρατος για τούς άλλους, άρατός για τόν κοκκινομάλλη Μίκυ ό Ύπεράνθρωπος έφτανε στην πιό κατáλληλη στιγμή! Μέσα στην πράσινη άστροναυτική του φόρμα με την κόκκινη μπέρτα στους ώμους βουδός σαν ένας Θεός της Έκδικήσεως και της Τιμωρίας με μάτια που άστραφταν σαν πυρωμένα κάρβουνα προχώρησε προς τó μέρος του παιδιού φέρνοντας τó δάχτυλο στό στόμα του και δίνοντάς του έτσι να καταλάβη πώς δέν έπρεπε να μιλήσει. Ο Μίκυ δέν μίλησε. Ή καρδιά του όμως θροντούσε άγρια. Ο Ίζάφ πλησίασε πίσω του και τού έλυσε τά χέρια. Δίπλα στον Μίκυ καθόταν ό Σέρινταν. Καθώς κανείς δέν τόν πρόσεχε γιατί όλοι είχαν στραμμένη την προσοχή τους προς τó μέρος του Γκάρφεν ό μικρός με μιá γοργή κίνησι έλυσε τά χέρια του ντέτεκτιβ. Ο Σέρινταν γύρισε και τόν κύτταξε ξαφνιασμένος. Τό παιδι τού χαμογέλασε.

— Έτοιμάσου, κύριε Σέρινταν!, ψιθύρισε.

Ο ΓΚΑΡΦΕΝ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

ΜΕΣΑ στους γυάλινους σωλήνες που βρίσκονταν π.

από τὸ κεφάλι τῆς Νάνσυ ἄρχισε νὰ κυκλοφορῇ ἕνα πράσινο φῶς καθὼς ὁ Γκάρφεν εἶχε γυρίσει τὸν διακόπτη. Ἡ Νάνσυ ἐβγάλε μιά ἄγρια κραυγή. Μιά βελόνα, ὕστερα ἄλλη κι' ἄλλη, χιλιάδες, ἑκατομμύρια βελόνες ἄρχισαν νὰ τρυποῦν τὸ κρανίον τῆς. Ὁ πόνος ἦταν ἀβάσταχτος. Ἐκλείσε τὰ μάτια καὶ οὐρλιασε σὰν ἄγριον. Τὸ κορμί τῆς δεμένο μὲ τὰ σιδερένια ἐλάσματα ἀπάνω στὸ τραπέζι ἄρχισε νὰ τρέμει. Δυνατοὶ σπασμοὶ τὴν παίδευαν.

— Κι' ἀκόμα βρισκόμαστε στὴν ἀρχή!, εἶπε γελῶν τὸς ὁ Γκάρφεν.

Ἀπότομα ὅμως τοῦτο τὸ γέλιο ἔσβησε κι' ἀπὸ τὸ στόμα του βγήκε μιά βαρειά βλαστήμια. Μιά καρτέκλα σηκώθηκε χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἀγγίξῃ καὶ ταξίδεψε γιὰ μερικά δευτερόλεπτα στὸν ἀέρα. Ὑστερα ἡ καρτέκλα ἔπεσε μὲ δύνομι στὰ λεπτὰ μηχανήματα πού ἐξέπεμπαν τὴν ἡλεκτρικὴ ἐνέργεια καὶ διωχέτευαν τὸ πράσινο φῶς στοὺς γυάλινους σωλήνες. Ἕνας θόρυβος ἀπὸ σπασμένα γυαλιά πού πέφτουν στὸ πάτωμα ἐπνίξε μιά καινούργια βλαστήμια τοῦ Γκάρφεν.

— Τί διάβολο γίνεται ἐδῶ μέσα; οὐρλιασε.

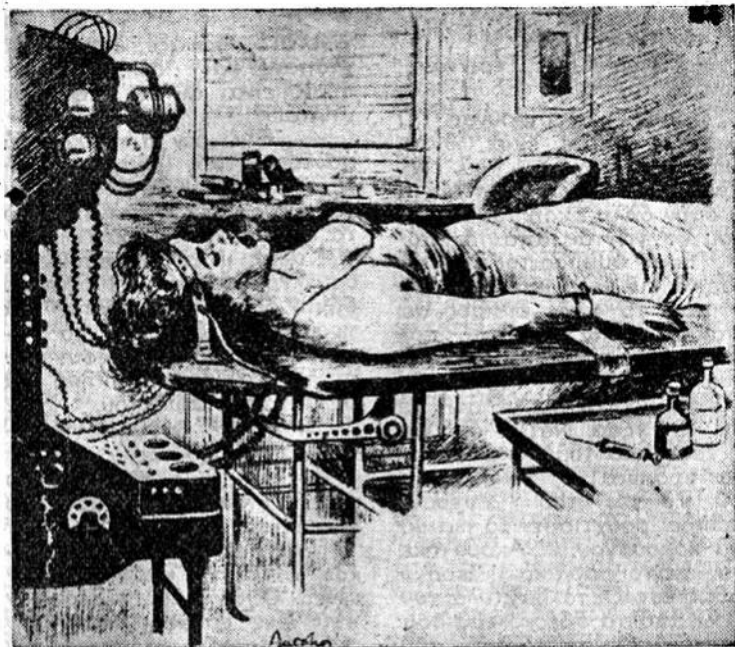
Τὴν ἴδια στιγμή ἀόρατα χεῖρα κινήθηκαν πρὸς τὸ τραπέζι καὶ ἔσπασαν βίαια τὰ ἐλάσματα πού κρατοῦσαν αἰχμάλωτη τὴ Νάνσυ. Τὰ ἴδια ἀόρατα χεῖρα ἄρπαξαν τὴν

κοπέλλα καὶ τὴν ἀκούμπησαν ἀπαλὰ σὲ μιὰν ἄκρην τῆς κάμαρης. Ὅλα αὐτὰ ἐγίναν πολὺ γρήγορα πού κανεὶς δὲν εἶχε προστάσει νὰ συνέλθῃ ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Τότε εἶδαν τὸν κοκκινεοκόκκινο Μίκυ νὰ σαλτάρῃ σὰν μιά μπάλα ἀπὸ λάστιχο καὶ νὰ ρίχνεται ἀπάνω στὸν Γκάρφεν.

— Ἡλίθιοι!, κράυγασε ὁ Γκάρφεν βρίζοντας τοὺς συμμορίτες πού στέκονταν σὰ χάμενοι. Τί κάθεστε καὶ χαζεύετε;

Ἡ γροθιά τοῦ Μίκυ τοῦ ἐκλείσε τὸ στόμα. Ὁ Γκάρφεν ἀνωρθώθηκε ἄγριος μὲ ματωμένα χεῖλη. Ταχύς σὰν ἀστραπὴ ὁ Μίκυ τοῦ κατὰφερε μιά δεύτερη γροθιά. Τότε ἀντήχησε ὁ πρῶτος πυροβολισμός. Μιά σφαῖρα πέρασε σφυρίζοντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Ὁ συμμορίτης ὅμως πού πυροδόλησε εἶδε τὸν ἑαυτό του νὰ χάνῃ τὸ πάτωμα νὰ σηκώνεται ψηλὰ καὶ νὰ τινάζεται ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ταυτόχρονα ἕνας ἄλλος δέχτηκε ἕνα βαρὺ χτύπημα στὸ κεφάλι καὶ μὲ τσακισμένο κρανίον πῆγε καὶ σωριασθήκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ σιδερένιου τραπεζιοῦ. Οἱ πυροβολισμοὶ γέμισαν τὸν ἀέρα μὲ βροντὲς.

Τώρα μονάχα ἄρχισε νὰ συνεχέται ὁ Σέρινταν. Ὁ σπινθὴρ συνέβαιναν ὅλα αὐτὰ γύρω του, τὰ παράδοξα καὶ ἀνεξήγητα περιστατικά, εἶχε τὴν ἰδέαν πὼς ὀνειρεύεται. Πίστευε πὼς ἦταν τὸ θῦμα ἐνὸς φοβεροῦ ἐφιάλτη. Δὲν εἶ-

‘Η Νάνσυ έτρεμε από τούς φοβερούς σπασμούς.

χε καμμιιά άμφιβολία ότι τó λογικό του είχε σαλέψει και πώς όλα αυτά που έβλεπε ήταν δημιουργήματα της άρρωστης φαντασίας του. Πώς ήταν δυνατόν να συμβαίνουν στην πραγματικότητα όλα αυτά; Κίνησε τὰ χέρια του. Τὰ χέρια του δεν ήταν δεμένα πιά. Πραγματικά λοιπόν ó κοκκινομάλλης Μίκυ τόν είχε ελευθερώσει. Πώς έγινε τάχα αυτό; Βαθειά χαντάκια αὐλάκωσαν τó μέτωπό του. Όμως τώρα δεν ήταν καιρός να λύνη αίνιγματα. Κατανι-

κώντας τούς πόνους που τόν βασάνιζαν ακόμα από τὰ χτυπήματα που είχε δεχτή λίγες στιγμές νωρίτερα, σηκώθηκε. ‘Η γνώριμη λάμψη τού άτσαλιού γέμισε πάλι τó βλέμμα του. Είδε την Νάνσυ άρθή κι’ ή καρδιά του δρόντησε χαρούμενα. “Έκανε ένα βήμα προς τó μέρος της. “Όμως ξαφνικά στάθηκε. “Άκουσε τή φωνή τού Μίκυ. Τó παιδι πάλευε άπεγνωσμένα με τόν χειροδύναμο Γκάρφεν που πανικόβλητος προσπαθούσε να ξεφύγει. Δεν έπρεπε

νὰ τὸν ἀφήση.

— 'Εδῶ, κύριε Σέρινταν!,
φώναξε τὸ παιδί. 'Εδῶ!

᾽Ωρμησε σὰ σίφουνas. Ὁ Γκάρφεν ἔκανε μιὰ βίαιη κίνησι. Τὸ παιδί πού εἶχε γαντζωθῇ ἀπάνω του τινάχτη κε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου δογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο. Ἐνας συμμορίτης πού τὸ εἶδε νὰ κυλιέται μπροστά του σήκωσε τὸ πόδι. ἔτοιμος νὰ τσακίσῃ κάτω ἀπὸ τὸ παπούτσι του τὸ κεφάλι του. Ὁ Μίκυ ξεφώνισε. Ἡ κίνησι τοῦ συμμορίτη ἔμεινε στὴ μέση. Ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά ἄκουσε τὸ ξεφωνητὸ τοῦ Μίκυ καὶ μ' ἓνα πήδημα βρέθηκε κοντὰ του. Τὸ χέρι τοῦ Ὑπερανθρώπου φούχτισε τὸ λαιμὸ τοῦ κακούργου. Ἀκούστηκε ἓνα ἀνατριχιαστικὸ «κρακ» καθὼς ἔσφιξε τὰ δάχτυλά του γύρω ἀπὸ τὸ στέροκο τοῦ συμμορίτη. Οἱ σπόνδυλοι τοῦ τραχήλου του ἔσπασαν καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

Ἡ μάχη εἶχε φτάσει τώρα στὸ ἀποκορύφωμά της. Ἄλλοι συμμορίτες εἰδοποιημένοι ἀπὸ τὶς κραυγές καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς ἔτρεχαν μὲ τὰ ὅπλα τους στὰ χέρια. Ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά ἔπιασε τὴν πόρτα. Οἱ φοβεροὲς γροθιές του ἄρχισαν νὰ δουλεύουν ἄγρια. Βροχή ἀπὸ σφαῖρες καὶ ἀκτίνες τὸν στριφογυρίζαν. Ἀπ' αὐτὸς καὶ ἀόρατος ὅμως ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά κινιόταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καταφέρνοντας θανάσιμα χτυπήματα.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ὅν καταλαβαίνω τί μοῦ

γίνεται!, φώναξε ἓνας. Μᾶς χτυπάνε καὶ δὲν βλέπουμε ποιὸς εἶναι αὐτὸς πού μᾶς χτυπάει.

— Ἐγὼ δὲν πιστεύω στὰ φαντάσματα!, μούγγρισε ἓνας ἄλλος. Κάποιος εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐλάτε μαζί μου!

Καθὼς μιλοῦσε προχώρησε. Ὑστερα ἀπὸ τὸ δεύτερο βῆμα ὅμως πού ἔκανε μιὰ γροθιά τοῦ ξεβίδωσε τὸ σαγόνι. Τὸ κεφάλι του ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πήρε μιὰ βόλτα στὸ λαιμὸ του.

— Ὁχι!, βόγγησε κι' ἔπεσε σφαδάζοντας.

— Καυράγιο παιδιά!, φώναξε κάποιος. Τ' ἀφεντικὸ κινδυνεύει.

Πραγματικὰ τὸ «ἀφεντικὸ», ὁ Ἐοῖχ Γκάρφεν, κινδύνευε. Ὁ θουλικὸς Σέρινταν πού εἶχε ξαναβρῇ πάλι τὴν αὐτοκυριαρχία του καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του εἶχε ριχτῇ μὲ λύσσα ἐναντίον του.

— Ἦρθε ἡ τελευταία σου στιγμή φονιά!, γρύλλισε.

Οἱ γροθιές τοῦ Σέρινταν βροντοῦσαν μὲ δύναμι. Ἄλλὰ καὶ ὁ Γκάρφεν ἦταν χειροδύναμος. Δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους πού παραδίνονταν εὐκολα. Τὸ πιστόλι πού εἶχε βγάλει στὴν ἀοχὴ ἀπὸ τὴ ζώνη του εἶχε πέσει στὸ πάτωμα ἀλλὰ ἤξερε νὰ χρησιμοποιοῖ τὴν γροθιή του. Δεχόταν ἀλλὰ καὶ ἔδινε χτυπήματα. Πολλὲς φορὲς ὁ ντέτεκτιβ ἔνοιωσε τὴν ἀναπνοή του νὰ κόβεται καὶ τὴν καρδιά του νὰ σταματᾷ. Ὅμως

δὲν τὸν ἀφήνε. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Οἱ δυὸ ἄντρες μὲ φλογισμένα πρόσωπα, καὶ κοντανασαίνοντας, μὲ κόκκινα ἀπὸ τὸ θυμὸ μάτια μάχονταν ἀγρία.

— Θὰ σοῦ φύγω, Σέρινταν! ἔκανε ἀγκομαχῶντας ὁ κακοῦργος. Θὰ σοῦ φύγω ἀλλὰ θὰ φροντίσω σύντομα νὰ σὲ ξανασυναντήσω. Καὶ τότε δὲν θὰ μπορέσης νὰ γλυτώσης ἀπὸ τὴν Πράσινη Ἀκτίνα.

— Δὲν σοῦ πάει νὰ κάνῃς τὸν προφήτη δολοφόνε!, οὐρλιασε ὁ ντέτεκτιβ καὶ τίνισε τὴ γροθιά του πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ὁ Γκάρφεν γονάτισε καὶ ἡ γροθιά τοῦ Σέρινταν συνάντησε τὸν ἀέρα. Ὁ ντέτεκτιβ κλονίστηκε. Ἐχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ ἔπεσε. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκάρφεν ἀνωρθώθηκε. Χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ Σέρινταν ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ δωματίου, δρασκελίζοντας τὰ κορμιά τῶν συμμοριτῶν ποὺ ἦταν νεκροὶ στὸ πάτωμα. Ταχὺς σὰν ἀστραπὴ σηκώθηκε καὶ μούνταρε ἀπάνω του ὁ ντέτεκτιβ. Ἀρπαξε τὰ δυὸ μπράτσα τοῦ Γκάρφεν καὶ τὰ τράβηξε πρὸς τὰ πίσω.

— Τώρα σὲ κρατᾶω!, μούγρησε.

Ἐκείνη ἀκριδῶς τὴ στιγμή ὁ ἀρχικακοῦργος ἔδρασε ἀπίστευτα γοργά. Μὲ μιὰ μελετημένη ἀπὸ πρὶν κίνησι πήρε μιὰ στροφὴ ἀπάνω στὶς φτέρνες του καὶ ὁ ντέτε-

κτιβ ἔχασε τὸ πάτωμα ἀπὸ τὰ πόδια του. Τὰ χέρια ποὺ κρατοῦσαν τὸν Γκάρφεν παρέλυσαν. Ὁ κακοῦργος τίναξε τὸ πόδι του πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ κατὰφερε ἓνα δυνατὸ λάκτισμα στὴν κοιλιά τοῦ Σέρινταν. Ὁ Σέρινταν ἔπεσε βογγώντας.

Ὁ Γκάρφεν μ' ἓνα πήδημα πλησίασε τὸν τοῖχο. Πίεσε ἓνα κουμπὶ καὶ ἓνα κομμάτι τοῦ τοίχου ὑπεχώρησε. Σχηματίστηκε μιὰ μικρὴ πόρτα. Τρέχοντας πέρασε τὴν πόρτα. Τὰ μάτια τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ γέμισαν λύσσα. Ὁρθώθηκε καὶ ὤρμησε ἐναντίον του. Μὰ ἦταν ἀργά. Ὁ τίχος εἶχε ξαναγυρίσει στὴ θέσι του καὶ ἡ πόρτα εἶχε χαθῇ. Μὲ χέρια ποὺ τρέμανε πίεσε τὸ κουμπὶ ποὺ εἶχε πιέσει πρὶν ἓνα δευτερόλεπτο ὁ Γκάρφεν. Τίποτα δὲν ἔγινε. Κατάλαβε πὼς ὁ κακοῦργος εἶχε ἀχρηστέψει ἀπὸ μέσαι τὸ μηχανήμα τῆς μυστικῆς αὐτῆς ἐξόδου καὶ τὸ βλέμμα του γέμισε ἀπελπισία. Ὁρμησε πρὸς τὸ παρὰ θυρὸ. Ἀπὸ ψηλὰ εἶδε δυὸ προσγεκαμένα ἀστρόπλοια. Ἐνα πλῆθος ἀπὸ πανικόβλητους συμμορίτες τριγύριζαν τὰ ἀστρόπλοια αὐτά. Εἶδε σὲ λίγο τὸν Γκάρφεν. Ἐτρεχε πρὸς τὰ ἀστρόπλοια. Ἐφτασε ἀγκομαχῶντας καὶ μπήκε σ' ἓνα ἀπ' αὐτά. Ὁλοι οἱ συμμορίτες ὅσοι βρίσκονταν ἐκεῖ τὸν ἀκολούθησαν. Φλόγες φάνηκαν καὶ τὰ δυὸ διαστημόπλοια τινάχτηκαν ψηλὰ μὲ μιὰν ἀσυγκράτη-

τη ταχύτητα πρὸς τὸν οὐρανό.

— Ξέφυγε!, μουρμούρισε βραχνά ὁ ντέτεκτιβ. Ξέφυγε μαζί μὲ τὸ ἐπιτελείο του. Ἕνας Θεὸς ξέρει πού κατευθύνεται!..

Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ βλέμμα του διέγραψε ἓνα βιαστικό τόξο μέσα στὴν αἶθουσα. Ὅλα ἐκεῖ εἶχαν μεταβληθῇ σὲ συντρίμματα. Ἀνάμεσα στὰ πτώματα τῶν συμμοριτῶν ὑπῆρχαν σπασμένα γυαλιά, σίδερα καὶ ἐξαρτήματα μηχανῶν. Τὸ μεγάλο τραπέζι ἦταν ἀναποδογυρισμένο κι' ἀπάνω στὰ πόδια τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν πεσμένος μὲ συντρίμμιο κρανίο ὁ συμμορίτης μὲ τὴν ἀσπρη ἱατρικὴ μπλουζα. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο ἀπὸ ἀνθρώπους. Ἐξω ἄμω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, στὸν διάδρομο συνεχιζόταν ἓνας ἄγριος ἀγώνας. Εἶδε τὴν Νάνσυ καὶ τὸν καθηγητὴ Σούλιβαν νὰ κρατοῦν αὐτόματα πού εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς νεκροὺς συμμορίτες καὶ νὰ μάχονται μὲ πείσμα. Μπροστὰ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ κοκκινομάλλης Μίκυ. Τὸ παιδί δὲν κρατοῦσε ὄπλο. Κραδαίνοντας ἓνα καρεκλοπόδαρο καὶ χρησιμοποιώντας το σὰν κεφαλοθραύστη κατάφερε φοβερὰ πλήγματα στοὺς συμμορίτες.

Ὁ Τζόε Σέριωνταν γούρλωσε τὰ μάτια. Ἐκατὸ ἴσως καὶ περισσότεροι συμμορίτες ρίχνονταν μὲ λύσσα ἀπάνω στὸ παιδί ἀλλὰ τὸ παιδί προχωροῦσε πάντα χωρὶς νὰ δει-

χνη ὅτι λογάριαζε τὴ ζωὴ του. Καὶ συνέβαινε κάτι ἀκόμα πολὺ πρὸ παράδοξο. Οἱ σφαῖρες πού ἔρχονταν ἐνωπῶν του οἱ συμμορίτες στέκονταν μισὸ μέτρο μπροστὰ του κι' ὕστερα τινάζονταν πρὸς τὰ πίσω σὰ νὰ χτυποῦσαν σ' ἓνα ἀόρατο τεῖχος. Ὁ ντέτεκτιβ δὲν μπορούσε φυσικὰ νὰ ξέρη ὅτι, ὁ Ἰζάφ Ναϊλά, ὁ θρυλικὸς Ὑπεράνθρωπος, ἦταν μπροστὰ στὸ παιδί καὶ τὸ ἄπρωτο ἀπὸ ἀκτίνες καὶ σφαῖρες κορμὶ του γινόταν κάθε τόσο ἀσπίδα καὶ προστάτευε τὸν κοκκινομάλλη Μίκυ. Ἦταν ἀόρατος ὁ Ἰζάφ Ναϊλά. Ὁμῶς αὐτὸς ἦταν πού τσάκισε μετὶς γροθιῆς του τοὺς συμμορίτες καὶ ἄνοιγε τὸ δρόμο πρὸς τὴν σωτηρίαν.

— Φυλάξου, Τζόε!, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Νάνσυ.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔσκυψε. Ἕνας συμμορίτης πού εἶχε καταιφέρει νὰ σπάσῃ τὸν κλοῖο μούνταρε ἐναντίον του μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ὁ Σέριωνταν ἔσκυψε κι' ἀνωρθώθηκε σχεδὸν ἀμέσως. Ἡ γροθιά του μὲ μιὰν ἀφανταστὴ δύναμι δρόντησε στὸ πρόσωπο τοῦ συμμορίτη. Ταυτόχρονα τὰ δάχτυλά του τυλίχτηκαν σὰ σιδερένια τανάλια γύρω ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ πού κρατοῦσε τὸ πιστόλι. Τὸ πιστόλι ἄλλαξε κόποχο. Ὁ ντέτεκτιβ πυροβόλησε. Ὁ συμμορίτης διπλώθηκε στὰ δυὸ καὶ ἔπεσε βογγώντας στὸ πάτωμα. Δρασκελίσσε τὸν συμμορίτη κι' ἔτρεξε κοντὰ στοὺς

αλλους. Τὸ μυαλό του πήγαζε νὰ σαλέψη. Εἶδε τὸν Μίκυ νὰ χοροπηδάη καὶ τοὺς κακούργους νὰ σωριάζονται ὁ ἓνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο μὲ τσακισμένα κρανία καὶ ραχοκοκαλίες. Ἔβλεπε ὅλα τούτα κι' ἄκουγε ταυτόχρονα τὸ παιδί πού φώναζε:

— Μπράβο Ἰζάφ Ναϊλά! Ἀπάνω του Ἰζάφ καὶ τοὺς φάγαμε!

Αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά μπερδεμένο σ' αὐτὴ τὴ φασαρία τοῦ τριβέλιζε στὸ μυαλό. Ἦταν κάτι πού δὲ μπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ὁ Σέρνιταν. Ἀλλὰ μήπως μισή ὥρα νωρίτερα δὲν εἶχαν γίνεи τόσα ἄλλα ἀνεξήγητα πράγματα; Δὲν ἦταν ὁμως τώρα καιρὸς νὰ κάθεται νὰ ψάχνῃ γιὰ ἐξηγήσεις. Πρὸς τὸ παρὸν ἔπρεπε νὰ θυγὼν ἀπὸ αὐτὸ τὸ κτίριο.

ᾤρμησε πρὸς τὸ διάδρομο. Οἱ συμμοριῖτες εἶχαν ἀρχίσει νὰ ὑποχωροῦν. Βλέποντας πὼς τὸ παιχνίδι ἦταν χαμένος ἀρχισαν νὰ σκορπᾶνε τρέχοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά.

— Μᾶς χρειάζεται ἓνα αὐτοκίνητο!, βροντοφώνησε ὁ ντετεκτίβ.

Κατέβηκαν τὶς σκάλες, διέσχισαν τὴν αὐλὴ καὶ θυγᾶν στὸ δρόμο. Ἐνα μεγάλο αὐτοκίνητο στάθηκε ἐκεῖ. Σάλταρε ἀπάνω. Ὁ Σέρνιταν ἄρπαξε τὸ βολάν. Ὁ Μίκυ ἔμεινε τελευταῖος. Τὸν εἶδαν νὰ κοντοστέκεται καὶ νὰ μι-

λάη. Μιλοῦσε σὲ κάποιον πού αὐτοὶ δὲν ἔβλεπαν.

— Δὲ θάρθῃς λοιπὸν μαζί μας, Ἰζάφ; ρωτοῦσε τὸ παιδί.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κούνησε τὸ χέρι του σὲ ἀποχαιρετισμό.

— Δὲ μὲ χρειάζεστε πιά!, εἶπε. Ἐχω ἀκόμα κάποια δουλειὰ νὰ τελειώσω ἐδῶ. Καλὸ ταξίδι, Μίκυ.

Οἱ ἄλλοι δὲν εἶδαν οὔτε ἄκουσαν τίποτα. Τὸ παιδί ὁμως καθὼς σκαρφάλωνε στὸ αὐτοκίνητο εἶδε τὸν μεγάλο του φίλο ν' ἀπομακρύνεται καὶ νὰ κατευθύνεται πάλι πρὸς τὸ κτίριο ὅπου βρίσκονταν ἀκόμα τὰ ὑπόλοιπα τῆς συμμορίας τοῦ Ἐριχ Γκάρφεν.

— Κάτι ἔχει στὸ μυαλό του ὁ Ἰζάφ Ναϊλά!, μουρμούρισε τὸ παιδί.

Τὸ αὐτοκίνητο διέσχισε μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα τὸν μεγάλο δρόμο πού ἔφερνε πρὸς τὴ λίμνη τῶν Ψαρανθρώπων. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἐπιβάτες του δὲν μιλοῦσε. Εἶχαν περάσει δύσκολες στιγμὲς κι' οἱ καρδιές τους ἦταν γεμάτες ἀγωνία. Μονάχα σὰν ἔφταναν στὸν «Πρωτέα» θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν ἀναπνοή. Ταξίδευαν σχεδὸν δυὸ ὥρες.

— Νᾶτος!, φώναξε ὁ Μίκυ. Τὸ ἀστροπλοῖο μας εἶναι ἐκεῖ καὶ μᾶς περιμένει.

Ἀπὸ μακριὰ ἀστραφτε τὸ ἀσημένιο σκάφος τῆς Διαπληντικῆς Ἀστυνομίας. Ὁ Σέρνιταν μὲ μᾶτια πού λάμπα-

νε κατεύθυνε τὸ αὐτοκίνητο πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ φρενάρησε. Πήδησαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὤρμησαν στὸ ἀστρόπλοιο. Μὲ μιὰ γοργή ματιά πού ἔρριξε ὁ Ἰντέτεκτιβ διαπίστωσε πὺς ὅλα ἦταν ἐντάξει. Ἡ Νάνσυ ἀσφάλισε τὴν πόρτα.

— Φεύγουμε, φώναξε ὁ Σέρνταν. Πισστήτε ἀπὸ τὶς χειρολαβές!

Τὸ χέρι του φούχτιασε τοὺς μοχλοὺς τῶν ἀπωθητικῶν πυραύλων. Φλόγες ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ ἀστροπλοίου καὶ τὸ «Πρωτεύς II» τινάχτηκε ψηλά ἀρχίζοντας ἕνα καινούργιο ταξίδι ἀνάμεσα στ' ἄστρα.

— Πού πάμε; ρώτησε ὁ στερὰ ἡ Νάνσυ.

— Νομίζω πὺς πρέπει νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας πρὸς τὴν Ἀφροδίτη ἀποκρίθηκε ὁ Ἰντέτεκτιβ.

Ἡ ἴδια στιγμή ὅμως ἀναψαιν κι' ἔσθησαν τὰ φῶτα τοῦ καντρὸν τῆς τηλεοράσεως τοῦ σκάφους.

— Μᾶς καλοῦν ἀπὸ τὴ Γῆ!, φώναξε ὁ Μίκυ.

Μιὰ μορφὴ μπουλντόγκ φά

νθηκε στὴν ὁθόνη.

— Ὁ Ἰνσπέκτορ Χόβαρτ!, εἶπε ἡ Νάνσυ.

Μιὰ φωνὴ πού ἔτρεμε ἐλαφρὰ ἦρθε ἀπὸ τὸ μεγάλφωνο.

— Ἐπὶ τέλος σὲ βρίσκω Σέρνταν! Ἐδῶ Χόβαρτ! Ἀλλάξε πορεία καὶ ἔλα στὴ Γῆ. Ἰπτάμενοι δίσκοι μὲ ἐξώκοσμα πλάσματα γέμισαν τὸν οὐρανὸ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ Νέα Ὑόρκη κινδυνεύει...

Ἡ φωνὴ χάθηκε ἀπτότομα καὶ τὰ φῶτα ἐπαφῆς ἔσθησαν. Τὰ ἰμάτια τοῦ Σέρνταν τρεμόπαιξαν.

— Πρώτη φορὰ ἀκουσα τὸν Χόβαρτ νὰ μιλά ἔτσι!, εἶπε. Κάτι σοβαρὸ πρέπει σίγουρα νὰ συμβαίνει.

Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Μονάχα ὁ Σέρνταν μὲ γοργές κινήσεις χειρίστηκε τὰ πηδάλια. Τὸ ἀστρόπλοιο διαγράφοντας ἕνα μεγάλο τόξο ἔλλαξε πορεία. Τὸ ταξίδι γιὰ τὴν Ἀφροδίτη ἀνεβάλλετο γιὰ δεύτερη φορὰ. Ἡ Γῆ διέτρεχε σοβαρὸ κίνδυνο. Ἐκεῖ ἦταν ἡ θέσι τῶν τεσσάρων ἡρωϊκῶν ἀστροναυτῶν...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΙΩΑΝ. ΦΟΡΤΟ, Κεφαλληνία :
 'Ο τόμος του «Υπερανθρώπου»
 είναι χρυσοπανόδετος και θα σου
 κοστίσει 16 δρχ. μαζί με τα τα-
 χυδρομικά. Εύχαριστώ για την
 αγάπη σου και τα καλά σου λό-
 για. ❊ ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ,
 Χαλκίδα: Σου στέλνω τα τεύχη
 10 και 12 του «Υπερανθρώπου».

Μη μου ξαναστείλεις την ταυτό-
 τητά. ❊ Ν. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Αι-
 γάλεω: 'Η ταυτότητα του «Υπε-
 ρανθρώπου» δίνει: ξεκπώσι για δ,
 τι αγοράζετε από τα γραφεία
 μας, Μικρόν 'Ηρωα, 'Υπεράνθρω-
 πο, Γεράκι, Μ. 'Ιπποτή, κ.λπ.
 Προκειμένου όμως να αγοράζεις
 το τεύχος της έβδομάδας από
 τα γραφεία μας, αυτό το θεωρώ
 όχι λογικό, και το ίδιο διότι μπο-
 ρείς να το αγοράσεις απ' το πλη-
 σιέστερο περίπτερο μόλις κυκλο-
 φορήσει, αποφεύγοντας έτσι την
 καθυστέρηση που θα έχει στο τα-
 χυδρομείο κ.λπ. Αυτό θα μπο-
 ρούσε να γίνει μόνον για τα πε-
 ρηγόμενα τεύχη, τα όποια κατ'
 ανάγκην θα έπρεπε να προμη-
 θευθής από τα γραφεία μας. 'Ελ-
 πίζω να θεωρήσης σωστή την ερ-
 ποσί μου. Σου επιστολέω και
 την ταυτότητα. ❊ ΠΑΥΛΟ ΔΙΑ-
 ΛΥΣΜΑ, Πάτρας: "Ελαβα το
 γράμμα σου και χάριχα πολύ.
 Πολλοί επιστήμονες ισχυρίζονται
 ότι στον πλανήτη "Αρη, καθώς
 και στην "Αφροδίτη, υπάρχει
 ζωή. Σύμφωνα όμως με τα δε-
 δομένα που υπάρχουν, δεν μπο-

ρεί να αποδειχθεί ή αποψίς τους,
 γι' αυτό και αρνούμεθα στις θ-
 ποθέσεις. Αυτά είναι μυστήρια,
 που ασφαλώς θα δρουν την απάν-
 τησή τους στα προσεχή πέντε
 χρόνια, σύμφωνα με την αλυστώ-
 δη ανάπτυξης της αστροναυτικής.

❊ ΑΝΔΡ. ΚΟΥΣΣΕΝΤΟ, 'Αθή-
 νας: 'Εστάλησαν τα τεύχη 1, 2
 και 8. Να τα φέας στα γραφεία
 μας Λέκκα 22 ('Υπόγειον), για
 διδλιοδοσία. ❊ ΚΛ. ΠΑΣΧΙΔΗ,
 Λαμία: Πολύ σωστά λες ότι η
 'Αστρονομία είναι μία θαυμασία
 επιστήμη. Στην ερώτησί σου για
 την προέλευσι και διαμόρφωσι
 της Γης. Έχω να σου πω τα έ-
 ξης: Σύμφωνα με αυτά που γνω-
 ρίζω γ'α την πιθανή καταγωγή
 και εξέλιξι του πλανήτη μας,
 ή Γη ήταν ένα αοχικό νέφος, το
 οποίο πριν από τέσσερα δισεκα-
 τομμύσια χρόνια έσυμπτυκνυότο
 και έλδύβαινε σπινθηρική μορφή σχη-
 ματίζοντας την σφαίρα του πλαν-
 ήτου μας. Στο τεράστιον αυτό
 χρονικό διάστημα οι ήπειροι έλ-
 λαν διάφορα σχήματα, και έ-
 φθάσαμε εις την σημερινήν της
 μορφή όπου καθώς λέγουν είναι
 και η καλύτερα από γεωλογικής
 άπόψεως. 'Απαντώ με λίγα λό-
 για στις τόσες ερωτήσεις σου,
 διότι ο χώρος δεν επιτρέπει πολ-
 λά, έξ έλλου, δλοι οι ανασκώ-
 στες έχουν άπορίες, πράγμα που
 μου επ'βάλλει να τους ευχαρι-
 στήσω όλους.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Ο Ντέτεκτιβ των Ουράνων
- 2) Το μυστηριώδες αστρόπλοιο
- 3) Κουράροι στη Σελήνη
- 4) 'Ο μικρός 'Ελευθερωτής
- 5) 'Ο πόλεμος των 'Αστών
- 6) 'Επίθεσις εναντίον της Γης
- 7) 'Η επανάστασις των ρομπότ

- 8) Το Αίνιγμα του Πλανήτη Κρόνου
- 9) Θύελλα στο Διάστημα
- 10) Οι 'Ανθρωποι - Ψάρια
- 11) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου
- 12) 'Η Μεγάλη Μάχη

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 13 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφειγγός 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: 'Αναστ. Χατζηδασιλείου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 'Αθήναι

"Ένα καινούργιο έξώκοσμο και άποτρόπαιο πλάσμα εμφανίζεται στην πορεία του ήρωϊκού άστροναύτη ντέτεκτιβ Τζοε Σέρινταν

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

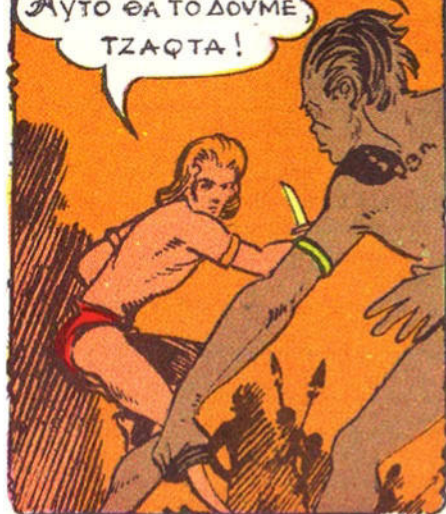
και σκορπίζει τον όλεθρο και την καταστροφή. 'Ο ντέτεκτιβ όμως, με την άγώριστη συντροφιά της Νάνσυ και του μικρού και άφοβου 'Ελληνόπουλου, του Μίκυ, αντιμετώπιζει με τό άπαράμιλλο θάρρος του και τον καινούργιο του έχθρο σ' έναν άγώνα ζωής και θανάτου...

'Η δραματική αυτή περιπέτεια δημοσιεύεται στο έπόμένο τεύχος του «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ», τό 14, που κυκλοφορεί την έρχόμενη εβδομάδα.

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙΜΟΝ
ΘΑ ΠΙΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΣΟΝ!

ΑΥΤΟ ΘΑ ΤΟ ΔΟΥΜΕ
ΤΖΑΦΤΑ!

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ!

ΚΥΤΤΑ! ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ
ΑΦΟΠΛΙΣΕ ΤΟΝ
ΤΖΑΦΤΑ!

ΛΑΛΑΛΑΛΑ!

ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ
ΝΙΚΗΣΕ ΕΝΑ
ΒΑΤΟΝΣΙ!
ΤΙ ΝΤΡΟΦΗ!

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ!

